ENTER

รหัสลับฉางเฮิ่นเกอ

長恨歌密碼 1

ชุด ปริศนาแห่งต้าถัง

唐隐 Tang Yin เขียน

Wisnu แปล

ENTER ทดลองอ่าน
ENTER ทดลองอ่าน
ENTER ทดลองอ่าน

ENTER
รหัสลับฉางเฮินเกอ
長恨歌密碼
1
ชุด ปริศนาแห่งตำกัง
唐隱 Tang Yin เขียน
Wisnu แปล
ENTER
รหัสลับฉางเฮินเกอ
長恨歌密碼
2
ชุด ปริศนาแห่งตำกัง
唐隱 Tang Yin เขียน
Wisnu แปล
ENTER
ทดลองอ่าน
ENTER
ทดลองอ่าน
ENTER
ทดลองอ่าน
ENTER
www.enter-books.com
ENTER
www.enter-books.com

รหัสลับฉางเฮินเกอ

長恨歌密碼

รหัสลับฉางเฮิ่นเกอ 1 ชุด ปริศนาแห่งต้าถัง

Tang Yin เขียน Wisnu แปล

《長恨歌密碼》
Copyright © by 2017 唐隐 Tang Yin
All rights reserved
Thai translation copyright © by Jamsai Publishing Co., Ltd.
Published by arrangement Shanghai Zenith Cultural Diffusion Co., Ltd.
through Sichuan Yilan Culture Promulgation and Advertising Co., Ltd., and
Pelican Media Agency Ltd.

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2188-0

ภาพประกอบ Natali9ka / Shutterstock.com
DK Arts / Shutterstock.com

จัดพิมพ์โดย ENTER

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์บุ๊คส์
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801
อีเมล editor@enter-books.com
เว็บไซต์ www.enter-books.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย
บริษัท อมรินทร์ บุ๊ค เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จงถนอม
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130
โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3
เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคาชุดละ 499 บาท (2 เล่มจบ)

Green Read by SCG Packaging
Printed on Green Read Paper
www.facebook.com/greenreadpaper

คำนำ

น่าจะมีน้อยคนนักที่จะรู้จัก 'ฉางเฮิ่นเกอ' หรือที่แปลเป็นไทยว่า 'เพลงโศกนิรันดร์' แต่หากได้เอ่ยชื่อผู้ที่อยู่ในเรื่องราวของบทกวี 'เพลงโศกนิรันดร์' แล้วล่ะก็จะมีคนมากมายร้องอ๋อแน่นอน เพราะหนึ่งในตัวเอกของเรื่องราวคือหนึ่งในผู้ที่ถูกกล่าวขานว่าเป็นสุดยอดแห่งหญิงงามในแผ่นดินจีน นั่นคือหยางอวี้หวน หรือที่เรียกตามตำแหน่งว่าหยางกุ้ยเฟย!

ในครั้งนี้เผยเสวียนจิ้งจะต้องตามรอยตำนานความรักของจักรพรรดิเสวียนจงและหยางกุ้ยเฟยตามบทกวี 'เพลงโศกนิรันดร์' เพื่อไขปริศนาที่ซุกซ่อนอยู่ ทว่าความยากเย็นแสนเข็ญไม่ได้มีแค่การไขปริศนา แต่รวมถึงการหลบสายตาชายผู้มีอำนาจที่สุดในแผ่นดิน เพราะภารกิจนี้จะให้ใครล่วงรู้มิได้! เหตุใดนางต้องทำเช่นนั้น เหตุผลและคำตอบนานาอยู่ในรหัสลับฉางเฮิ่นเกอเล่มนี้แล้ว!

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์บุ๊คส์

ประวัตินักเขียน

Tang Yin (ถังอิ่น) เกิดในยุค 70 เดิมอยู่จินหลิง (หนานจิง) ปัจจุบันพำนักอยู่ซั่งไห่

เป็นผู้คลั่งไคล้ใหลหลงปริศนาลึกลับและการสืบสวนสอบสวน เป็นผู้เพลิดเพลินกับงานเขียนที่ต้องขบเค้นสมอง

ลุ่มหลงในการค้นคว้าประวัติศาสตร์ราชวงศ์ถัง เรื่องราวของบุคคลในประวัติศาสตร์ ปริศนาเร้นลับ และคดีสำคัญที่น่าพิศวง

ผันตัวเองจากการเป็นนักอ่านนิยายแนวลึกลับ ผู้เสพละครและภาพยนตร์แนวสืบสวนสอบสวน และผู้ที่ชื่นชอบประวัติศาสตร์จนกลายมาเป็นผู้สร้างสรรค์เรื่องราวแนวลึกลับสืบสวนแบบฉบับจีนโบราณ เคยฝากผลงานไว้ในนิยายชุด 'ตี๋เหรินเจี๋ย' ที่มียอดคลิกอ่านในเว็บไซต์ทะลุร้อยล้าน และเตรียมดัดแปลงไปสู่ฉบับภาพยนตร์

จากใจนักแปล

การแปลเรื่องที่ลงลึกในรายละเอียดทางประวัติศาสตร์อย่าง 'ปริศนาแห่งต้าถัง' เป็นงานที่สร้างความปวดหัวให้กับผมไม่น้อย แต่การเขียนจากใจนักแปลต่อนิยายชุดนี้ก็เป็นเรื่องยากมากมายเช่นกัน

สิ่งที่เราพบเจอกันบ่อยมากใน 'ปริศนาแห่งต้าถัง' ก็คือบทกวีของคีตกวีทั้งหลายในสมัยถัง บางบทอาจมีคนเคยแปลมาก่อนแล้ว บางบทอาจยังไม่เคยมีคนกล่าวถึง ไม่ว่าจะ 'อารัมภกถาหลันถิง' หรือ 'เพลงโศกนิรันดร์' ที่ปรากฏอยู่ในเล่มนี้ ล้วนมีผู้เชี่ยวชาญแปลเป็นภาษาไทยอยู่ก่อนหน้าแล้วด้วยกันทั้งสิ้น ซึ่งอันที่จริงถ้าสามารถขออนุญาตท่านเจ้าของผลงานเหล่านั้นมาได้ผมก็ตั้งใจว่าจะหยิบยืมมาใช้เลยทั้งดุ้น แต่สุดท้ายก็ทำไม่ได้ ทั้งนี้ทั้งนั้นก็ด้วยเพราะปมปริศนาทั้งหลายมันถูกซ่อนไว้ในระดับตัวอักษร และเพราะคำสำคัญหลายคำที่ถูกนำมาใช้ในเรื่องนี้ไม่ปรากฏอยู่ในผลงานแปลดังกล่าว จึงจำเป็นต้องเรียบเรียงขึ้นมาใหม่ทั้งหมด หากถ้อยความที่แปลออกมายังไม่ถูกใจนัก ผมก็ต้องขออภัยมา ณ โอกาสนี้ด้วยครับ

เอาล่ะครับ ไม่พูดมากแล้วดีกว่า เชิญทุกท่านเข้าไปพบกับปริศนาลำดับที่สามได้เลยครับ

Wisnu

แนะนำตัวละคร

* เผยเสวียนจิ้ง — นักสืบหญิงเทวดาและนักพรตหญิง หลานสาวของอัครเสนาบดีเผยตู้แห่งต้าถัง คู่หมั้นของหลี่เฮ่อกวีผู้เลื่องชื่อแห่งราชสำนักถัง เป็นหนึ่งในเทพธิดาผู้มีชื่อเสียงในตำนานปรัมปราที่บันทึกใน 'ตำนานสืบเซียน'* ที่กล่าวว่า 'เมฆาห้าสีเคลื่อนคล้อย เทพธิดารื่นร้อยบรรเลงหงส์ขาวพาเสวียนจิ้งทะยานฟ้า มุ่งหน้าไปยังทิศพายัพ'

* ชุยเหมี่ยว — ผู้คนรู้จักเขาในฐานะหมอพเนจร ทำอันใดล้วนลึกลับ มีเบื้องลึกเบื้องหลังซับซ้อน มีสัมพันธ์ลึกลับกับราชสำนักต้าถัง

* ถังเซี่ยนจงหลี่ฉุน — จักรพรรดิองค์ที่สิบเอ็ดแห่งราชวงศ์ถัง ขณะครองราชย์ทรงประสบความสำเร็จในการปราบปรามอำนาจผู้ครองหัวเมืองชายแดนทั้งหลาย ควบรวมอำนาจไว้ที่ส่วนกลาง ดำเนินนโยบาย 'ฟื้นฟูหยวนเหอ' เป็นจักรพรรดิปลายราชวงศ์ถังที่ได้รับการยกย่องสูงสุดจากเหล่านักประวัติศาสตร์

* ต้วนเฉิงซื่อ — นักประพันธ์สมัยราชวงศ์ถังผู้มีชื่อเสียงเอกอุจากผลงานนิยายแนวเหนือธรรมชาติ 'ปกิณกะโหย่วหยาง'** เป็นหลานของอู่หยวนเหิง รอบรู้กว้างขวาง ความจำล้ำเลิศ มีชื่อชั้นในทำเนียบหอกวีเทียบเทียมหลี่ซางอิ่นและเวินถิงอวิ๋น

---

* 'ตำนานสืบเซียน (ซวี่เซียนจ้วน)' เป็นบันทึกตำนานบุคคล 36 คนในสมัยราชวงศ์ถังถึงสมัยยุคห้าราชวงศ์สิบแคว้นที่ได้สำเร็จเป็นเซียน รวบรวมโดยเสิ่นเฝิน นายอำเภอลี่สุยแห่งหนานถัง ซึ่งเป็นช่วงหนึ่งของยุคห้าราชวงศ์สิบแคว้น

** ปกิณกะโหย่วหยาง (โหย่วหยางจ๋าจู่) เป็นบทประพันธ์ประเภทรวมนิยายขนาดสั้นเกี่ยวกับภูตผีปีศาจและเรื่องเล่าลึกลับต่างๆ

* เนี่ยอิ่นเหนียง บุตรีของเนี่ยเฟิง แม่ทัพใหญ่แห่งหัวเมืองเว่ยป๋อ ฝีมือล้ำเลิศ เป็นมือสังหารหญิงที่มีชื่อเสียงที่สุดในสมัยโบราณ

* หานเซียง หลานของนักประพันธ์สมัยราชวงศ์ถังหานอวี้ ตำนานเล่าว่าเป็นหนึ่งในแปดเซียน ผู้คนทั่วไปรู้จักเขาในนาม 'หานเซียงจื่อ'

* ไป๋จวีอี้ กวีสมัยราชวงศ์ถัง ชื่อรองเล่อเทียน ร่วมกับสหายกวีนามว่าหยวนเจิ่นเคลื่อนไหวปรับปรุงฉันทลักษณ์ร้อยกรองราชสำนัก บทกวี 'เพลงโศกนิรันดร์' และ 'ผีผาจาริก' เป็นบทประพันธ์อันวิจิตรลือชื่อแห่งกลอนยุคถัง ทรงอิทธิพลลึกซึ้งต่อชนรุ่นหลัง

* หวังจื้อฟู สหายสนิทของไป๋จวีอี้ พระญาติผู้พี่ของพระพันปีหวัง ความคิดอ่านของเขามีผลต่อผลงานของไป๋จวีอี้เป็นอย่างสูง

* เฉินหง สหายสนิทของไป๋จวีอี้กับหวังจื้อฟู เคยดำรงตำแหน่งเป็นมหาบัณฑิตสำนักการศาสนา เป็นเจ้าของผลงาน 'อรรถาธิบายเพลงโศกนิรันดร์' พรรณนาเล่าเรื่องราวของหยางกุ้ยเฟยนับแต่เข้าวังจนถึงหลังสิ้นชีวิตที่เนินหม่าเหวย

* หยวนเจิ่น กวีสมัยราชวงศ์ถัง เจ้าชู้มากสามารถ เคยร่วมกับไป๋จวีอี้ริเริ่มสร้างสรรค์เพลงพื้นบ้านรูปแบบใหม่ และได้คบหาเป็นสหายรู้ใจกัน

* หลี่เฮ่อ (ฉางจี๋) กวีผู้มีชื่อเสียงในสมัยราชวงศ์ถัง ชื่อรองฉางจี๋ คู่หมั้นของเผยเสวียนจิ้ง มีสมญานามว่า 'ปีศาจแห่งกวี' เป็นที่เลื่องลือเช่นเดียวกับ 'เซียนแห่งกวี' หลี่ไป๋ 'ปราชญ์แห่งกวี' ตู้ฝู่ และ 'พุทธกวี' หวังเหวย อีกทั้งยังได้รับการขนานนามร่วมกับหลี่ไป๋และยอดกวีในยุคปลายราชวงศ์ถังหลี่ซางอิ่นให้เป็น 'สามหลี่แห่งราชวงศ์ถัง'

* เผยตู้ อัครเสนาบดีสี่แผ่นดินแห่งต้าถัง นักวรรณศิลป์ อาของเผยเสวียนจิ้ง รับช่วงช่วยถังเซี่ยนจงปราบปรามอำนาจของผู้ครองหัวเมืองชายแดนทั้งหลายต่อจากอู่หยวนเหิงปราบปรามหัวเมืองไหวซี คุณูปการโดดเด่นเกริกไกร

* ถู่ทูเฉิงฉุ่ย ผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์กองกำลังเสินเซ่อ ขันทีที่ถังเซี่ยนจงโปรดปรานและไว้วางใจที่สุด เจ้าแผนการอำนาจล้นฟ้า

* กัวเนี่ยนอวิ๋น พระอัครชายา (กุ้ยเฟย) ในองค์จักรพรรดิถังเซี่ยนจง หลานสาวของกัวจื่ออี๋แม่ทัพใหญ่แห่งราชสำนักถัง และด้วยเพราะตระกูลกัวเรืองอำนาจ ทำให้องค์จักรพรรดิถังเซี่ยนจงหวาดระแวงจนมิทรงยอมแต่งตั้งให้เป็นพระอัครมเหสี

* หลี่จงเหยียน ขันทีส่วนพระองค์ที่องค์จักรพรรดิถังซุ่นจงทรงไว้วางพระทัยที่สุด หลังจากองค์จักรพรรดิถังซุ่นจงสิ้นพระชนม์ เขาก็ถูกส่งตัวให้ไปทำหน้าที่เฝ้าสุสานหลวงเฟิงหลิง

* เฉินหงจื้อ ขันทีคนสนิทของจักรพรรดิถังเซี่ยนจง

* เหอเหนียง บุตรสาวของหวังอี้ ศิษย์ของมือสังหารหญิงเนี่ยอิ่นเหนียง

* หลี่หมี น้องชายของนักกวีหลี่เฮ่อ สติปัญญาอ่อนด้อย แต่ความทรงจำกลับดีเยี่ยมจนน่าตกใจ

* กัวชง หลานของกัวจื่ออี๋ โอรสขององค์หญิงเซิงผิงกับกัวอ้าย สมรสกับองค์หญิงฮั่นหยางหลี่ชั่ง พระราชธิดาในจักรพรรดิถังซุ่นจง เป็นเขยหลวงที่ได้รับพระมหากรุณาธิคุณจากหลายรัชสมัย

* เจิ้งฉยงเอ๋อ มารดาแท้ๆ ขององค์ชายสิบสามหลี่เฉิน

* องค์หญิงฮั่นหยาง พระขนิษฐาร่วมอุทรขององค์จักรพรรดิถังเซี่ยนจง ต่อมาได้อภิเษกสมรสกับกัวชง มีพระชนม์ชีพยืนนานหกราชวงศ์นับแต่องค์จักรพรรดิถังเต๋อจง ถังซุ่นจง ถังเซี่ยนจง ถังมู่จง ถังจิ้งจง ถังเหวินจง

* จย่ากุ้ยเหนียง นางกำนัลสูงวัยในพระราชวังซิงซิ่ง ตอนเด็กเคยทำงานรับใช้หยางกุ้ยเฟยมาก่อน

* หลิ่วปี้ นักพรตสมัยถัง เข้าตาถังเสวียนจงด้วยเพราะบอกว่าตนเองสามารถปรุงโอสถทิพย์ช่วยให้มีชีวิตเป็นอมตะได้ ทั้งยังมีราชโองการแต่งตั้งเขาเป็นข้าหลวงประจำไถโจว สั่งเกณฑ์ชาวบ้านไปเก็บตัวยามาปรุงโอสถทิพย์

* เฝิงเหวยเหลียง นักพรตสมัยถัง เป็นผู้นำนักพรตเขาเทียนไถ อาจารย์ของหานเซียง

ข้อเท็จจริงทางประวัติศาสตร์เกี่ยวกับ 'เพลงโศกนิรันดร์ (ฉางเฮิ่นเกอ)'

ช่วงปลายรัชสมัยของถังเสวียนจงหลี่หลงจี พระองค์ทรงโปรดปรานหยางกุ้ยเฟย (หยางอวี้หวน) เป็นพิเศษ ทั้งสองลุ่มหลงมัวเมาเสพสุขดูดดื่มรักใคร่ ไม่สนใจบ้านเมือง รัชศกเทียนเป่าปีที่สิบสี่ อันลู่ซานก่อกบฏครึ่งปีให้หลัง กองทัพกบฏบุกยึดฉางอัน ถังเสวียนจงหลี่หลงจีกับหยางกุ้ยเฟยต่างตื่นตระหนกหลบหนีออกจากเมืองหลวง ขณะเสด็จลี้ภัยมาถึงเนินหม่าเหวย แม่ทัพนายกองที่ตามเสด็จมาด้วยจู่ๆ ก็ก่อการจลาจล ภายใต้สถานการณ์บีบบังคับ ถังเสวียนจงจำต้องตัดสินพระทัยพระราชทานความตายให้กุ้ยเฟย โดยมอบหน้าที่นี้ให้ขันทีคนสนิทเกาลี่ซื่อเป็นคนจัดการอย่างลับๆ ต่อมาเล่าลือกันว่าหยางกุ้ยเฟยในเวลานั้นไม่ได้ตาย หากแต่หลบหนีไปญี่ปุ่น ทำให้ญี่ปุ่นในปัจจุบันมีตำนานเล่าขานเกี่ยวกับหยางกุ้ยเฟยอยู่มากมาย

ห้าสิบปีหลังจากนั้น นักกวีไป๋จวีอี้กับสหายเฉินหงและหวังจื้อฟูได้เดินทางท่องเที่ยวไปยังอารามเซียนโหยวซึ่งอยู่ใกล้ๆ กับโรงพักม้าหม่าเหวย ด้วยเพราะรู้สึกสะเทือนใจในชีวิตรักแสนรันทดระหว่าง

ถังเสวียนจงกับหยางกุ้ยเฟย หวังจื้อฟูจึงเสนอให้ไป๋จวีอี้แต่งกลอนบันทึกเรื่องราวความรักที่ต้องจบลงด้วยความตายนี้ไว้ ไป๋จวีอี้นึกเห็นดีด้วยเลยสะบัดพู่กันแต่ง 'เพลงโศกนิรันดร์' ออกมา บันทึกเรื่องราวความรักของหลี่หลงจีกับหยางอวี้หวนไว้ในบทกวี กลายเป็นผลงานชั้นเลิศสืบทอดต่อกันมานับพันปี แต่วิธีประหารหยางกุ้ยเฟยนั้นกลับไม่มีการบันทึกไว้ในพงศาวดารใดๆ แม้แต่น้อย ทำให้ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมามีการคาดเดาเรื่องความเป็นความตายของหยางกุ้ยเฟยไปต่างๆ นานา

'เพลงโศกนิรันดร์'

จักรพรรดิฮั่นหมกมุ่นใฝ่นารี
แม้นครองราชย์หลายปีมิเว้นหา
สกุลหยางมีหญิงรุ่นจำเริญตา
ซุกซ่อนในเคหามิแพร่งพราย
ด้วยเกิดมางามพร้อมยากปล่อยรัก
ครั้นจึงเลือกสู่ตำหนักเจ้าเคียงขวัญ
ยามชม้ายพรายยิ้มร้อยเพราพรรค์
หกวังหวั่นนางในไร้โฉมปอง
วสันต์หนาวโปรดนางสรงสระหวาชิง
น้ำอุ่นยิ่งอาบผิวนวลเนียนผุดผ่อง
อ่อนทวยแรงนางข้าหลวงคอยประคอง
เป็นครั้งเริ่มแรกสนองพระกรุณา
เกล้าเมฆาพักตร์บุปผาปิ่นทองไหว
มุ้งกลีบบัวอบอุ่นกายคืนวสันต์

ชั่วคืนพ้นอาทิตย์สูงสุขแสนสั้น
นับแต่นั้นเช้ามิออกกิจงานเมือง
ปรนนิบัติร่วมราตรีมิมีขาด
วสันต์ประพาสตามติดชิดเขนย
ตำหนักในสามพันนางเหล่าทรามเชย
สามพันเอยกลับรักชอบเพียงผู้เดียว
อยู่เรือนทองแต่งองค์รับราตรีกาล
อิ่มสำรับเมาวสันต์ในหยกหอ
ญาติพี่น้องได้ศักดินาถ้วนหน้าหนอ
ตระกูลก่อจำรัสเรืองชวนชอบชม
จนบิดามารดาในใต้หล้า
เลิกนำพาบุตรชายหมายบุตรสาว
วังหวาชิงเขาหลีซานเทียมกลางหาว
สังคีตพราวแว่วดังกลางสายลม
เพลงขับคลอระบำร่ายดนตรีประสาน
ทั้งทิวาราชสำราญมิรู้สิ้น
กลองข้าศึกอวี๋หยางสะเทือนดิน
'อาภรณ์พราย' หยุดสิ้นสะดุดพลัน
ฝุ่นตลบกลบเมืองฟ้าทั่วเก้าชั้น
พาบริวารหมื่นพันมุ่งหรดีหนี
ราชยานเคลื่อนค่อยคอยพักที่
พ้นประตูร้อยกว่าหลี่เพียงเท่านั้น
หกทัพท้วงไม่เคลื่อนพลอับจนสิ้น
หน้าหม่าเหวยฝืนยุพินปลิดชีพเศร้า

ศิราภรณ์หล่นพื้นไร้คนเอา
ปิ่นปักเกล้าทองหยกตกกระจาย
ได้แต่ทรงปิดพระพักตร์มิอาจช่วย
อัสสุชลระคนด้วยโลหิตสาย
ฝุ่นละอองต้องลมสารทพาพัดพาย
ทางคดไต่ด่านเจี้ยนเก๋อวนเวียนชัน
ด้านล่างเขาเอ๋อเหมยคนจรน้อย
ธงทิวด้อยแม้อาบแสงอับรัศมี
ถิ่นซื่อชวนสู่เจียงใสสู่ซานขจี
ทุกทิวาราตรีราชคะนึง
ราชนิเวศน์เห็นจันทร์ทอแสงเศร้า
คืนฝนเคล้าเพลงกระดิ่งเสียงโศกหมอง
ฟ้าดินผันคืนหวนยานมังกรทอง
ถึงถิ่นต้องไห้หวนชวนอาลัย
เนินหม่าเหวยข้างใต้ในโคลนดิน
ร่างยุพินไม่เห็นอยู่ที่ม้วยมรณ์
ขุนนางยังน้ำตาหลั่งซุ่มอาภรณ์
แลบูรพาเห็นนครเคลื่อนอาชา
กลับมาถึงอุทยานยังเหมือนเก่า
บัวไท่เยี่ยซูเฝ้าหลิ่วเว่ยยาง
ปทุมปานดวงหน้าหลิ่วคิ้วบาง
เช่นนี้แล้วใครบ้างไม่หลั่งชล
ลมวสันต์วันเถาหลี่ผลิดอกแย้ม
ฝนสารทแต้มยามอู๋ถงใบปลิดสาย

พระราชฐานใต้และตกหญ้าร้างตาย
ใบไม้ปรายเต็มพื้นไม่กวาดทิ้ง
ศิษย์สังคีตสวนสาลี่ผมกลายขาว
นางกำนัลขันทีเฒ่าชราสิ้น
วิกาลเปลี่ยวหิ่งห้อยเคว้งคว้างบิน
โคมเดียวดายดับดิ้นไม่หลับนอน
รอนานเนิ่นจึ่งกลองดังระฆังบอกกาล
แสงเรืองรองดาราธารเจียนหลบฟ้า
กระเบื้องยวนยางเกาะน้ำค้างมากคณนา
ยามห่มแพรหนาวใครหนาจักร่วมเคียง
แรมปีพ้นเป็นห่างตายคนละภพ
วิญญาณนางไม่มาสบเข้าสู่ฝัน
นักพรตจากหลินฉยงเยือนหงตูนั้น
ใช้คาถาเรียกวิญญาณผู้คนได้
เพราะซาบซึ้งราชคะนึงไม่รู้วาย
นักพรตทุ่มเทกายแสวงหา
ตะบึงพุ่งมุ่งไปดุจสายฟ้า
ไต่นภาแทรกปฐพีขอเพียงเจอ
ขึ้นสวรรค์ชั้นฟ้าลงปรภพ
สองสถานล้วนไม่พบอติถี
พลันยินว่าเหนือสมุทรเขาเซียนมี
ตั้งคีรีแฝงม่านหมอกหลอกพรางตา
อันหอห้องวิจิตรงามท่ามกลางเมฆ
เหล่าเทพีโฉมชั้นเอกอยู่อาศัย

มีหนึ่งนั้นนามไท่เจินน่าแคลงใจ
ผิวละไมพักตร์เฉิดฉายคล้ายคลึงนาง
เคาะประตูเรือนประจิมหวังสืบถาม
เสี่ยวอวี้ตามซวงเฉิงแจ้งรายงานให้
ครั้นได้ยินจักรพรรดิส่งทูตเยี่ยมกราย
ในมุ้งพรายดวงจิตตื่นจากฝันพลัน
รวบอาภรณ์ผลักหมอนลุกลังเลใจ
ม่านมุกไหวฉากบังเงินแย้มเปิดค่อย
เพิ่งตื่นขึ้นเกล้าเกศาจึงเอียงย้อย
ศิราภรณ์ไม่เรียบร้อยเดินออกมา
สายลมพัดแขนอาภรณ์แผ่วพลิ้วไหว
แลคล้ายร่าย 'อาภรณ์พราย' ครั้งสนอง
ดวงหน้านวลเหว่ว้าน้ำตานอง
ดอกสาลี่ต้องพิรุณประหนึ่งปาน
ดวงเนตรซึ้งจับจ้องผู้แทนองค์
หลังอนงค์จากพรากข่าวลับหาย
สิ้นการุณย์ตำหนักเจาหยางหมดสลาย
วังเผิงไหลวันเวลาช่างยาวนาน
หันมองดูโลกมนุษย์ที่เบื้องล่าง
หมอกธุลีบังขวางฉางอันสิ้น
นำของเดิมแทนใจรักห่วงถวิล
ฝากกล่องมุกและยอดปิ่นส่งกลับไป
เหลือเก็บไว้หนึ่งด้ามปิ่นหนึ่งฝากล่อง
แบ่งยอดทองเปลือกมุก ธ รักษา

หากขอทรงคงมั่นดั่งมุกทองตรา
บนนภาหรือโลกล้วนได้พบพาน
ก่อนจากลายังย้ำฝากวจีไว้
มีความนัยผูกคำมั่นรู้เพียงสอง
เจ็ดเดือนเจ็ดตำหนักฉางเซิงเคยตระกอง
คืนไร้คนพร่ำคำพ้องสัญญากัน
บนฟากฟ้าขอเป็นนกคู่ผกผิน
บนผืนดินขอร่วมกิ่งเกี่ยวแก่นมั่น
อันฟ้าดินยืนยาวยังสิ้นกัลป์
เจ็บช้ำนี้สืบวันนิรันดร

บทนำ

ในคืนค่ำธรรมดาคืนหนึ่ง

ณ ปากแม่น้ำเผินสุ่ยต้นลำน้ำสวินหยาง ผิวน้ำราบเรียบดั่งคันฉ่อง เงาจันทร์เต็มดวงส่องสะท้อนอยู่กับผิวน้ำงดงามไร้ที่ติ ภายใต้แสงจันทร์กระจ่าง ประกายสีม่วงของดอกหญ้าตี๋* กับสีแดงฉานดั่งเพลิงของใบเฟิง** ริมลำธารราวกับซีดหม่นถอดสีจนหมดสิ้น

จู่ๆ กระแสลมแผ่วเบาสายหนึ่งก็วูบผ่าน กอหญ้าตี๋ส่ายไหวตามแรงลม เผยให้เห็นถึงเงาของเรือแจวที่กำลังลอยตะคุ่มๆ อยู่ภายในคนชุดดำกลุ่มหนึ่งหมอบแนบร่างอยู่บนเรือ สายตาจับจ้องอยู่เหนือผิวน้ำที่ห่างออกไปไม่ไกลสักเท่าใดนัก...ที่นั่นมีเรือน้อยตกแต่งวิจิตรงดงามจอดนิ่งอยู่ลำหนึ่ง ยามนี้คนที่อยู่ภายในห้องกำลังผลักหน้าต่างข้างลำเรือเปิด เผยให้เห็นถึงแสงเทียนริบหรี่ราวกับเมล็ดถั่วที่อยู่ด้านใน แสงส่องสะท้อนพื้นผิวน้ำกว้างไกลเฉกดาวตกที่โผล่ขึ้นฉับพลันทันที

ผืนน้ำสว่างไสวด้วยแสงจากโคมเทียน

---

* ดอกหญ้าตี๋ (ตี๋ฮวา) หมายถึง Amur silver grass (Miscanthus sacchariflorus)

** ต้นเฟิง หมายถึงต้นเมเปิ้ล

ที่อยู่กลางแสงเทียน คือเงาร่างสะโอดสะองของสตรีนางหนึ่ง รูปโฉมโนมพรรณแม้จะรางเลือน แต่ครั้นนางยกแขนขึ้นน้อยๆ เสียงบรรเลงพิณผีผาเสนาะก้องกังวานก็ดังลอยออกมาจากภายในห้อง ลอยละล่องอยู่ท่ามกลางผิวน้ำเงียบงัน

บนเรือแจวที่ใช้กอหญ้าตี๋เป็นกำบัง คนชุดดำที่คล้ายเป็นหัวหน้าเอ่ยกระซิบ "เตรียมลงมือได้"

คนชุดดำที่อยู่บริเวณกราบเรือทั้งสองด้านเริ่มขยับไม้พาย พวกเขาพาเรือแล่นออกจากส่วนลึกของกอหญ้าตี๋ มุ่งหน้าตรงไปยังแสงเทียนดังกล่าวอย่างเชื่องช้าเงียบเชียบ

จู่ๆ เสียงบรรเลงผีผาก็หยุดชะงัก เรือลำหนึ่งปรากฏขึ้นที่ทางด้านหลังของเรือน้อยที่ตกแต่งอย่างวิจิตรงดงามนั้น นายเรือทั้งสองตะโกนทักทายกันเสียงดัง เรือลำหลังเทียบข้างเรือลำแรกช้าๆ ที่แท้ทิศทางที่เรือลำนี้ต้องการจะมุ่งหน้าไปก็ถูกเรือน้อยขวางอยู่ มิน่าก่อนหน้านี้พวกชายชุดดำบนเรือแจวถึงไม่ทันสังเกตเห็น

"หยุด!" คนที่เป็นหัวหน้ารีบโบกมือเป็นสัญญาณ

เรือแจวซุ่มประชิดริมกอหญ้าตี๋อีกครั้ง ด้วยเพราะยามนี้พวกเขาอยู่ห่างจากอีกฝ่ายไปไม่มาก จึงมองเห็นการเคลื่อนไหวบนเรือน้อยได้แจ่มแจ้ง เขาเห็นพวกนายเรือนำไม้กระดานมาวางพาดไว้ระหว่างเรือทั้งสอง โคมแดงหลายดวงถูกยกสูง แสงไฟสาดส่องลงบนร่างของบัณฑิตอาภรณ์เขียวที่กำลังเดินอยู่บนไม้กระดาน มุ่งหน้าตรงไปยังเรือน้อยลำนั้น

จากใบหน้าและรูปร่าง อายุอานามของชายคนดังกล่าวเหมือนจะไม่น้อยแล้ว แต่หนวดเครายาวที่อยู่บริเวณขากรรไกรกลับยังคงดำขลับ อีกทั้งยังดูแลตกแต่งเป็นอย่างดี สีหน้าเผยให้เห็นถึงความปราดเปรื่อง

สูงส่งที่นักปราชญ์พึงมี

บนเรือแจว ชายชุดดำผู้เป็นหัวหน้าตะลึง "เหตุใดถึงเป็นเขาได้"

บัณฑิตในอาภรณ์สีเขียวเหยียบเท้าขึ้นเรือน้อยได้ไม่ทันไร ในเรือก็มีคนออกมาต้อนรับรวดเร็ว อีกฝ่ายคารวะแสดงความปรารถนาดีด้วยน้ำใสใจจริง "ใต้เท้าซือหม่า*..."

"แม่นาง" ไป๋จวีอี้ซือหม่าแห่งเจียงโจวยิ้มตอบ "บทกวีที่ตกลงรับปากข้าได้จัดการเป็นที่เรียบร้อยแล้ว คืนนี้จึงตั้งใจนำมันมามอบให้กับท่าน"

ในอ้อมแขนของสตรีนางนั้นยังคงโอบกอดผีผาตัวหนึ่งไว้ นางก้มหน้าพูดอย่างนอบน้อม

"ข้าน้อยฐานะต้อยต่ำ ไหนเลยคู่ควรให้ใต้เท้าซือหม่าต้องนำมันมามอบให้ด้วยมือตนเองเช่นนี้"

"แม่นางถ่อมตัวเกินไปแล้ว ความจริง ที่ข้าแซ่ไป๋กำลังคิดก็คือ..." ไป๋จวีอี้จ้องมองดูอีกฝ่าย "หากแม่นางชื่นชมกลอนบทนี้ เพียงบรรเลงบทเพลงเพื่อข้าสักบท เท่านั้นก็นับว่าเพียงพอแล้ว"

ได้ยินเช่นนั้นสตรีคนดังกล่าวก็แหงนหน้าขึ้น แสงจากโคมเทียนอาบไล้ใบหน้านาง ไป๋จวีอี้รู้ได้ทันทีว่าอีกฝ่ายเหมือนจะอายุมากกว่าที่ตนเองคิดไว้เมื่อวานอยู่ประมาณหนึ่ง แต่ถึงกระนั้นจมูกปากคิ้วคางงดงามชวนหวั่นไหวของนางก็ยังคงทำให้เขาตระหนักได้อยู่ดีว่าในอดีตนางเคยงดงามเพียงใด หากแต่ยามนี้สรรพสิ่งได้ผันผ่านไปตามกาลเวลาโดยแท้

น่าประหลาด ไป๋จวีอี้แอบคิด เมื่อคืนวานนางบอกกับเขาว่าอิสตรีชราเฒ่าไปตามกาล แม้นตอนนั้นนางซ่อนใบหน้าอยู่หลังแสงเทียน

* 'ซือหม่า' เป็นได้ทั้งนามสกุลสองพยางค์และตำแหน่งขุนนาง ซึ่งหน้าที่รับผิดชอบและความสำคัญแตกต่างกันในแต่ละยุคสมัย ในสมัยราชวงศ์ถัง ซือหม่าเป็นเพียงตำแหน่งที่ตั้งไว้สำหรับขุนนางผู้ถูกลดขั้นให้ไปประจำที่เมืองระดับโจว อยู่ใต้อาณัติของเจ้าเมือง (ซือสื่อ) คอยช่วยงานทั่วไป ไม่ได้มีหน้าที่รับผิดชอบชัดเจน

อีกทั้งยังกอดผีผาปิดบังโฉมหน้าไว้อีกครึ่ง แต่รูปร่างท่าทางคำพูดคำจาของนางยามนั้นกลับชวนให้เขารู้สึกว่าอย่างมากนางก็อายุแค่ครึ่งของสตรีวัยกลางคนเท่านั้น แต่ที่เขาเห็นในยามนี้ อายุของนางน่าจะเกินกว่าที่เขาประเมินไว้ก่อนหน้านี้อยู่มิใช่น้อย

"ใต้เท้าซือหม่า เชิญเข้ามานั่งด้านในก่อนเถอะ"

ไป๋จวีอี้ได้สติ และรีบเดินตามอีกฝ่ายเข้าไปภายในห้อง ครั้นนั่งลงเป็นที่เรียบร้อย เขาก็หยิบกลอนในอกเสื้อออกมา คลี่มันลงบนโต๊ะ

"แม่นาง เชิญอ่าน"

นางอ่านออกมาทีละคำๆ "ผี ผา จา ริก"

ไป๋จวีอี้นึกหวิวๆ อยู่ในใจ ว่ากันตามจริง ถึงยามนี้เขาจะกลายเป็นรัตนกวีผู้มีชื่อเสียงเป็นที่ประจักษ์แล้วก็ตาม แต่ทุกครั้งที่ได้ยินผู้คนขับขานบทกวีของตนเอง ก็ยังคงไม่อาจควบคุมความรู้สึกภาคภูมิใจระคนวิตกกังวลเช่นนี้ได้ โดยเฉพาะวันนี้ ไม่รู้เหตุใดยามนางเริ่มอ่านบทกวีของเขา ถึงได้รู้สึกนอบน้อมถ่อมตนไม่ต่างอันใดกับผู้เป็นศิษย์ที่ไม่อาจอดใจรอให้นางพยักหน้าไหว

"ราตรีกาลธารสวินหยางมาส่งแขก ลมสารทแทรกใบเฟิงหญ้าตี๋ไหว เจ้าภาพลงจากม้าขึ้นเรือไซร้ ยกจอกหมายชื่นมื่นกลับไร้เพลง"

ท่ามกลางเสียงขับขานแผ่วเบาของนาง จู่ๆ ภาพการพบพานกันโดยบังเอิญของเขากับนางเหนือผืนน้ำเมื่อคืนวานก็ปรากฏขึ้นต่อสายตาของไป๋จวีอี้อีกคราว

"พันร้องหมื่นเรียกเริ่มออกมา อรชรอุ้มผีผาบังครึ่งโฉม เพียงปรับสายสองสามเสียงใช่ประโคม มิทันโหมเป็นเพลงก็ให้อารมณ์" นางหยุดอ่าน พูดออกมาเพียงแผ่ว "เยี่ยม"

ไป๋จวีอี้ยิ้มสำรวม ด้านหลังยังมีดีกว่านี้อีก เขามั่นใจ กลอนยาว

ที่เขาเพียรแต่งมันทั้งวันทั้งคืนนี้ สุดท้ายย่อมต้องกลายเป็นบทกวีที่ผู้คนจะขานขับไปชั่วนิรันดร์ต่อจาก 'เพลงโศกนิรันดร์' แน่ ตัวอักษรแต่ละตัวประโยคแต่ละประโยคในบทกวีต้องสยบใจผู้คนทั่วหล้า รวมถึงสตรีน่าพิศวงที่อยู่ตรงหน้าเขาผู้นี้ด้วย

นางอ่านต่อ "ดีดแผ่วเบาบ้างยกดึงไล้แช่มช้า เริ่ม 'อาภรณ์นางฟ้า' ต่อ 'หกน้อย' สายใหญ่รัวดุจฝนซัดกระหน่ำรอย สายเล็กคอยตัดพักดั่งพึมพำ"

นางยิ่งอ่านเร็วขึ้นเรื่อยๆ ความรู้สึกตื่นเต้นในน้ำเสียงปรากฏชัดยากปิดบัง ราวกับมีอะไรบางอย่างลึกลงไปในใจนางกำลังตื่น จวนเจียนจะกะเทาะออกจากเปลือกมาในไม่ช้า

ใจของไป๋จวีอี้เองก็เต้นระส่ำ สำหรับเขาแล้วแม้นเรื่องมีคนชื่นชมรู้สึกร่วมไปกับบทกวีของเขานั้นจะไม่ใช่เรื่องนอกเหนือความคาดหมายแต่ประการใด หากแต่ในยามนี้เขากลับรู้สึกฮึกเหิมอย่างประหลาด

ครั้นอ่านถึง "ซ่อนขุ่นข้องเร้นกลัดกลุ้มอยู่ภายใน ยามเสียงไร้ขับสำเนียงชัดกว่ามี" จู่ๆ นางก็ชำเลืองมองมาทางไป๋จวีอี้ สายตาเต็มเปี่ยมไปด้วยอารมณ์อาลัยอาวรณ์ลึกล้ำ ทำเอาไป๋จวีอี้ถึงกับเคลิบเคลิ้มใจลอย ลืมความรู้สึกเคลือบแคลงสงสัยในอายุของอีกฝ่ายไปจนสิ้น

หลังจากนั้นเพียงครู่ เขาก็ได้ยินนางอ่านต่อ "บรรเลงจบอาจารย์กล่าวยกย่อง ทุกท่าท่วงชิวเหนียงมองริษยา" นางหัวเราะออกมาเบาๆ "คำว่าอาจารย์กล่าวยกย่อง ข้าน้อยพูดถึงมันไว้เมื่อวาน เพียงแต่คำว่าชิวเหนียงนี้..."

"อา...เมื่อคืนวานตอนได้ยินแม่นางพูดถึงความรุ่งโรจน์ในอดีตรูปโฉมความสามารถโดดเด่นไม่เป็นสองรองผู้ใดในนครหลวง ข้าเลย

จงใจใส่ประโยคดังกล่าวลงไปในบทกวี หรือแม่นางรู้สึกว่ามีอันใดไม่เหมาะสม"

"ข้าน้อยเพียงใคร่รู้ ชิวเหนียงผู้นี้ท่านหมายถึงผู้ใด"

ไป๋จวีอี้ลังเลเล็กน้อย...ชิวเหนียง แน่นอนย่อมต้องหมายถึงตู้ชิวเหนียงคณิกาอันดับหนึ่งแห่งตรอกผิงคัง เทศกาลจงเหอปีนี้ว่ากันว่าโฉมสะคราญตู้ชิวเหนียงได้อำลาโลกนี้ไปแล้วที่แม่น้ำชวีเจียง ไป๋จวีอี้ที่ถูกเนรเทศมายังเจียงโจวกว่าจะรู้ข่าวเวลาก็ล่วงเลยไปแล้วหลายเดือนด้วยเพราะรู้สึกหดหู่ใจไม่ใช่น้อย ดังนั้นเมื่อคืนวานตอนเขียน 'ผีผาจาริก' เพื่อบรรยายถึงท่วงท่าสง่างามของโฉมสะคราญบรรเลงผีผา เขาเลยถือโอกาสหยิบยืมชื่อตู้ชิวเหนียงขึ้นมาใช้

ยามนี้ ครั้นอีกฝ่ายกล่าวขึ้นมา ไป๋จวีอี้ก็ตระหนักว่าถ้อยคำประโยคนี้ออกจะดูเอาแต่ใจเกินไปอยู่สักหน่อย จำต้องรู้ว่าหลายปีมานี้ชื่อเสียงของตู้ชิวเหนียงนั้นโด่งดังไม่ใช่น้อย การใช้มันเทียบเคียงกับโฉมสะคราญบรรเลงผีผาเมื่อหลายปีก่อนนั้นออกจะเป็นการไม่เหมาะสมสักเท่าใด

เขายิ้มกระอักกระอ่วน "สองปีมานี้ตู้ชิวเหนียงนับเป็นคณิกาขายศิลป์ที่โด่งดังที่สุดในฉางอัน มิเช่นนั้นแม่นางก็บอกข้ามาเถิดว่าชื่อแซ่ของคณิกาขายศิลป์ที่มีชื่อเสียงทัดเทียมกับท่านในยามนั้นคือผู้ใด ข้าจะแก้ไขให้"

"เรื่องนี้หาได้จำเป็นไม่" สตรีนางนั้นพูด "สตรีในสำนักมักมีคนชื่อชิวเหนียงอยู่เสมอ ใต้เท้าชื่อหม่าแต่งไว้เช่นนี้มิได้มีปัญหาแต่อย่างใด หากใช้ชื่อของข้าน้อยในยามนั้นจริง เกรงว่าจะทำให้คนล่วงรู้ถึง..."

จู่ๆ นางก็หยุดพูด

ไป๋จวีอี้คิด ทำให้คนล่วงรู้ถึง...ถึงอันใด อย่างมากก็แค่ล่วงรู้ถึง

ฐานะแท้จริงของท่านเท่านั้นมิใช่หรือไร เขาอดไม่ได้ที่จะทอดตามองไป แท้แล้วนางเป็นใครกันแน่

โฉมสะคราญบรรเลงพิณผีผาเอียงคอน้อยๆ ก่อนจะซ่อนใบหน้ากลับเข้าไปหลังแสงเทียนอย่างฉลาดหลักแหลมอีกครั้ง

"น้องตามบำรุงทัพแม่ชีพวาย คืนเลื่อนวันไหลโฉมโรยรา หน้าประตูวังเวงร้างรถม้า วัยสูงแต่งเป็นภรรยาแก่วาณิช วาณิชเน้นประโยชน์มิสนพราก เดือนก่อนจรจากซื้อใบชาถิ่นฝูเหลียง"

ไป๋จวีอี้ถาม "สองสามประโยคนี้ก็มีปัญหาด้วยกระนั้นหรือ"

"น้องตามบำรุงทัพแม่ชีพวาย ถูกแล้ว วัยสูงแต่งเป็นภรรยาแก่วาณิช ก็ถูกต้องอีกเช่นกัน" น้ำเสียงของนางสั่นระริก "เพียงแต่..."

"เพียงแต่อันใด"

นางนิ่งเงียบ กว่าจะตอบออกมาก็หลังจากผ่านไปครู่ใหญ่ "ไม่มีอันใด ว่าไปตามนี้เถิด"

ไป๋จวีอี้ขมวดคิ้ว เมฆหมอกแห่งความเคลือบแคลงสงสัยก่อตัวมากขึ้นทุกขณะจนหลุดปากพูด "วันนี้ข้าได้ให้คนไปลองสืบข่าวดู ทุกคนต่างบอกว่าไม่เคยพบพานพ่อค้าใบชาแซ่กู้ที่พำนักอยู่แถวปากแม่น้ำนานแรมปีที่ท่านเคยกล่าวถึงแต่อย่างใด ที่แม่นางเล่าล้วนเป็นความจริง?"

"พวกเขาย่อมต้องไม่เคยได้ยิน" น้ำเสียงของนางสงบนิ่ง "เพราะพ่อค้าแซ่กู้ไม่ใช่คนในยามนี้ หากแต่เป็นคนในยามนั้น"

"ในยามนั้น?" ความรู้สึกหนาวสะท้านไล่ขึ้นมาตามแผ่นหลังของไป๋จวีอี้ เขาอดรนทนไม่ไหวจึงถามออกมาตรงๆ "แม่นาง จวบจนถึงยามนี้ท่านยังไม่ยอมปริปากเอ่ยถึงชื่อแซ่ของท่านให้ข้าได้รับรู้ ไม่ทราบว่าผู้น้อยแซ่ไป๋จะขอถามได้หรือไม่"

นางชี้ไปที่ม้วนบทกวี "เราต่างเป็นคนเวียนท่องใต้ฟ้ากว้าง

พบพานบ้างไยต้องเคยรู้จักเล่า"

ไป๋จวีอี้หมดคำพูด

หลังจากผ่านไปครู่หนึ่ง สตรีคนดังกล่าวก็ถอนหายใจออกมาช้าๆ "นับว่าเป็นบทประพันธ์ชั้นยอดยากพบพานโดยแท้ ข้าน้อยนึกไม่ถึงจริงๆ ว่าใต้เท้าซือหม่าจะเรียงร้อยเรื่องราวของข้าน้อยได้น่าประทับใจเยี่ยงนี้ บทกวีนี้ต้องสืบต่อถึงอนุชนรุ่นหลังได้แน่"

"น่าเสียดายที่ข้ากลับมิอาจรู้ชื่อเสียงเรียงนามแท้จริงของท่านได้"

"ชื่อแซ่ของข้าน้อยมิได้มีความสำคัญอันใด ก็เหมือนกับชีวิตข้าที่ไม่มีค่าให้ควรแก่การพูดถึง แต่ไม่ว่าเช่นไร ในเมื่อใต้เท้าซือหม่าแต่งบทกวีชั้นเลิศให้เช่นนี้ ข้าน้อยก็ขอบรรเลงบทเพลงตอบแทนน้ำใจให้ใต้เท้าฟังสักเพลงก็แล้วกัน"

ขณะกำลังพูด นางก็โอบผีผาที่อยู่ข้างกายขึ้นและยกมือบรรเลง

ถึงแม้เมื่อคืนจะเคยได้ยินมาแล้วครั้งหนึ่ง และเขาก็ได้ใช้พรสวรรค์รจนาทุกสิ่งอย่างลงในบทกลอนหมดสิ้น แต่ยามนี้เมื่อได้ฟังมันอีกครั้ง ไป๋จวีอี้ก็ยังคงรู้สึกเคลิบเคลิ้มลอยละล่องยากควบคุม

เมื่อบทเพลงบรรเลงจบเขาก็ร้องประหลาดใจยินดี "ห้าสาย! วันนี้ที่แม่นางบรรเลงคือผีผาห้าสาย!"

"เมื่อเพลงจบแผ่นดีดกรอคลอใจกลาง สี่สายครางเสียงดุจไหมใกล้ขาดรอน" นางวางผีผาในอ้อมแขนลง "ใต้เท้าซือหม่ารู้ซึ้งในเสียงดนตรียิ่งนัก ถูกแล้ว เมื่อคืนที่ข้าน้อยบรรเลงคือผีผาสี่สาย แต่วันนี้ที่ข้าน้อยใช้บรรเลงคือผีผาห้าสาย"

"แต่ว่าแม่นาง ยามนี้บนโลกใบนี้เหลือผู้ที่ดีดผีผาห้าสายได้ดีเพียงไม่กี่คนเท่านั้น"

"แต่ถึงเช่นนั้น ใต้เท้าซือหม่าก็ยังทายไม่ถูกว่าข้าน้อยคือผู้ใด"

นางแหงนหน้าขึ้น ไป๋จวีอี้ตกตะลึงเมื่อพบว่ายามนี้อีกฝ่ายน้ำตาอาบนองสองแก้ม สตรีคนดังกล่าวสะอึกสะอื้นถาม "อย่างน้อย ใต้เท้าซือหม่าก็น่าจะทายอายุของข้าน้อยได้กระมัง"

"แม่นางดูเหมือน ยังไม่ถึงสี่สิบ?" ครั้นคำพูดนี้หลุดออกจากปาก ไป๋จวีอี้ก็รู้สึกรวดร้าวทุกข์ระทม ความจริงปรากฏขึ้นตรงหน้าทีละน้อยแล้ว แต่เขากลับขลาดเขลาเกินกว่าจะเผชิญหน้า

นางยิ้มทั้งน้ำตา "ใต้เท้าซือหม่าช่างรู้จักปลอบประโลมใจคนยิ่งนัก ก็ถูก ข้าน้อยเคยได้ยินคนพูดว่าคนเราหลังจากที่ตายไปแล้ว อายุขัยจะไม่เพิ่มขึ้นอีก"

ไป๋จวีอี้ประหลาดใจเป็นที่สุด

"เกือบสิบเอ็ดปีแล้ว" นางพึมพำ "สำหรับข้าน้อย สิบเอ็ดปีมานี้ไม่ต่างอะไรกับความฝัน ที่ข้าน้อยปรารถนาก็เพียงเล่าเรื่องของตนเองให้ใครสักคนได้รับรู้ เมื่อเล่าจบข้าน้อยก็ควรตื่นจากฝันได้แล้ว"

"แม่นาง..."

"อย่า...ขอใต้เท้าอย่าได้กล่าวอันใดอีก ถือเสียว่าข้าน้อยเป็นเพียงสตรีในบทกวีที่ท่านรจนาไว้เท่านั้นก็พอ 'ผีผาจาริก' บทกวีงดงามเช่นนี้" นางปาดเช็ดน้ำตาและยิ้มพูด "เทียบกับ 'เพลงโศกนิรันดร์' แล้ว ใต้เท้าซือหม่าคิดว่าอันใดเด่นอันใดด้อยกว่ากัน"

"เรื่องนี้ไม่อาจนำมาเทียบกันได้"

"ถูกต้อง ไม่อาจเทียบกันได้ น่าเสียดายที่เขาไม่มีโอกาสได้เห็น หาไม่แล้ว ข้าน้อยก็ไม่รู้จริงๆ ว่าเขาจะยินดีชื่นชมมันเช่นไร"

ไป๋จวีอี้พูดไม่ออก ในเวลานี้แม้เขาเกือบจะล่วงรู้ถึงฐานะของอีกฝ่ายแล้วก็ตาม แต่ไม่ว่าเช่นไรเขาก็ยังคงไม่กล้านึกเชื่อ

นางอ่านคำนำบทกวีตั้งแต่ต้น "หยวนเหอปีที่สิบ ข้าถูกเนรเทศ

ไปเป็นซือหม่าอยู่ที่จิ่วเจียง ฤดูใบไม้ร่วงปีที่สอง ขณะกำลังส่งแขกอยู่ที่ปากแม่น้ำเผินสุ่ย คืนค่ำได้ยินเสียงคนบนเรือบรรเลงผีผา เสียงแจ่มชัดกังวานนั้น คล้ายเคลือบแฝงไว้ซึ่งน้ำเสียงแห่งนครหลวง ครั้นสอบถามดูก็พบว่าผู้ที่ดีดเป็นคณิกาขายศิลป์จากฉางอัน เคยฝึกผีผากับอาจารย์มู่และอาจารย์เฉามาก่อน ครั้นอายุมากขึ้น รูปโฉมงดงามถดถอย จึงฝากกายเป็นภรรยากับวาณิชผู้หนึ่ง..." นางถอนหายใจออกมายาวๆ "แม้จะไม่เป็นเช่นนั้นเสียทั้งหมด แต่บางเรื่องก็มิจำเป็นต้องบอกกล่าวกับคนนอก ช่างเถอะ ในเมื่อวันนี้ใต้เท้าซือหม่าช่วยให้ความปรารถนาชั่วชีวิตของผู้น้อยบรรลุผลแล้ว ข้าน้อยก็ยินดีมอบผีผาห้าสายนี้ให้ท่านเป็นการตอบแทน ขอใต้เท้าได้โปรดรับไว้"

นางประคองผีผาไว้ด้วยมือทั้งสอง กลิ่นหอมอ่อนๆ กำจายออกมาจากผีผาที่ทำขึ้นจากไม้จันทน์ม่วง ลวดลายบนตัวผีผาเกิดจากการประดับฝังเปลือกหอยมุกและกระดองเต่า ด้านหน้าเป็นลายดอกโบตั๋นส่วนด้านหลังเป็นภาพภูผาหิน มนุษย์ และสิงสาราสัตว์นานา มันเปล่งประกายวับวาวหลากสีอยู่ใต้แสงเทียน

"ผีผานี้ล้ำค่ายิ่งนัก ข้าไม่อาจ..." ไป๋จวีอี้คิดปฏิเสธ แต่จู่ๆ อีกฝ่ายกลับพูดสีหน้าเคร่งขรึมจริงจัง

"ผีผานี้เป็นสิ่งวิเศษ ใต้เท้าซือหม่ามิควรปฏิเสธ"

ราวกับได้ยินคำสั่งน่าเกรงขาม ไป๋จวีอี้ได้แต่ยื่นมือทั้งสองข้างออกไปรับผีผาไว้

"ข้าน้อยยังมีเรื่องอยากไหว้วานใต้เท้าซือหม่าอีกเรื่อง"

"แม่นางเชิญกล่าว"

"ขอใต้เท้าซือหม่าคิดหาหนทางส่งผีผานี้กลับบ้านเกิดของมันด้วย"

"บ้านเกิดของมันอยู่ที่ใด"

นางยิ้มรันทด "ฉางอัน พระราชวังซิงซิ่ง"

ไป๋จวีอี้ตะลึงลาน

"พิณอยู่คนอยู่ ยามนี้พิณกำลังกลับบ้านเกิดแล้ว ข้าเองก็ควร..." นางมองจ้องไปที่นอกหน้าต่าง ผิวน้ำสงบนิ่งเงียบงัน กาลเวลาคล้ายหยุดนิ่ง

นางเดินไปที่หน้าประตูช้าๆ ท่องบทกลอนออกมาอย่างชัดถ้อยชัดคำต่อหน้าประกายน้ำวับวามยามราตรี "อันฟ้าดินยืนยาวยังสิ้นกัลป์... เจ็บช้ำนี้สืบวันนิรันดร"

ไป๋จวีอี้ตกตะลึงพรึงเพริด เขาหมายรุดขึ้นหน้าไปแต่กลับราวต้องคำสาป ทั้งเนื้อทั้งตัวไร้สิ้นเรี่ยวแรงไม่อาจขยับเขยื้อน ทำได้เพียงจ้องมองดูนางก้าวเท้าข้ามพ้นกราบเรือ ร่างหล่นร่วงสู่สายธารเบื้องล่าง

ครั้นได้สติเขาก็ร้องตะโกนเสียงดัง พุ่งตรงไปที่กราบเรือ

ยังไม่ทันไร ระลอกคลื่นเหนือผิวน้ำที่เพิ่งแยกออกจากกันได้ไม่นานก็หลอมรวมกลับเข้าหากันอีกครั้ง ตอนนางหล่นลงสู่ผิวน้ำนางไม่ทั้งดิ้นรนหรือแม้แต่จะร้องเรียกขอความช่วยเหลือ กระแสธารกลืนร่างของนางลงสู่ใต้บาดาล ไม่เหลือทิ้งไว้ซึ่งร่องรอยใดๆ

จู่ๆ คนชุดดำบนเรือแจวที่อำพรางตัวอยู่กลางกอหญ้าตี๋ซึ่งอยู่ห่างออกไปไม่ไกลก็พากันกระโจนลงน้ำ คนที่เหมือนเป็นหัวหน้าร้องออกมารวดเร็ว "เร็วเข้า ผู้บัญชาการถู่ทูสั่งไว้ต้องจับคนให้ได้อย่างมีชีวิต ต้องมีชีวิต!" เขาตะโกนและทอดสายตาดุดันไปยังเรือน้อยที่ประดับตกแต่งวิจิตรงดงามลำนั้น

ไป๋จวีอี้เดิมสามารถชักเท้าถอยหลังครึ่งก้าวหลบเร้นซ่อนกายได้ แต่ความทุกข์ระทมเต็มเปี่ยมโถมทับความรู้สึกตกประหวั่นสิ้น เขาขยับใกล้เข้าไปพร้อมจ้องมองไปทางคนชุดดำที่เป็นหัวหน้า ทำเอา

ชายชุดดำที่ดูราวกับภูตผีปีศาจนั้นได้แต่คับแค้นเบือนหน้าหนี ตวาดเสียงก่นด่าลูกน้องที่โผล่หัวขึ้นมาหายใจ

"โผล่ขึ้นมาทำอะไร รีบงมหาต่อ! เป็นก็ต้องพบคน ตายก็ต้องพบศพ! ไม่ว่าเช่นไรพวกเจ้าก็ต้องเอาร่างของนางขึ้นมาให้ได้!"

"พวกเจ้าไม่มีทางได้อะไรทั้งนั้น" ไป๋จวีอี้ครุ่นคิดอย่างเจ็บปวดระคนยินดี "เพราะคนเราไม่อาจตายได้อีกเป็นครั้งที่สอง"

บทที่ 1
เทพดำเนิน

(1)

พระราชวังซิงซิ่ง ภูตผีปีศาจออกอาละวาดอีกแล้ว

ขันทีนำดำรัสเชื้อเชิญขององค์หญิงฮั่นหยางมาบอกเผยเสวียนจิ้งด้วยสีหน้าราบเรียบ...องค์หญิงมีรับสั่งเชิญท่านนักพรตให้เข้าเฝ้ายังวังหลวงเพื่อจับปีศาจ

เผยเสวียนจิ้งร้องไห้ก็ไม่ได้หัวเราะก็ไม่ออก เรื่องภูตผีปีศาจปรากฏตัวขึ้นในพระราชวังซิงซิ่ง ครั้งนี้นับเป็นครั้งที่สองแล้ว ถึงแม้จะบอกว่านักพรตลัทธิเต๋ามีคาถาอาคมสามารถจับปีศาจได้ แต่องค์หญิงฮั่นหยางใช้เหตุผลดังกล่าวเรียกนางเข้าวังแล้วถึงสองครั้งสองครา เช่นนี้มิออกจะดูจงใจเกินไปหน่อยหรอกหรือ

ครั้นเผยเสวียนจิ้งขึ้นรถม้าหน้าอารามจินเซียนที่องค์หญิงทรงส่งมารับนางเป็นที่เรียบร้อย สารถีก็ควบรถม้ามุ่งตรงไปยังวังหลวงทันที

อีกครั้งแล้วที่นางต้องมาอยู่บนเส้นทางที่ถูกขนาบไว้ด้วยกำแพงสูงทั้งสองข้างเช่นนี้

ยามนี้เผยเสวียนจิ้งเข้าใจแล้วว่าถนนหนทางคับแคบที่ถูกขนาบไว้ด้วยกำแพงสูงทั้งสองข้างนี้ ไม่ได้สร้างไว้เพียงเพื่อความปลอดภัยและความสะดวกสบายเท่านั้น หากแต่ยังใช้มันบดบังอำพรางสายตาของพวกชาวบ้าน รวมทั้งยังง่ายต่อการควบคุมดูแลของกองกำลังเสินเซ่อ รวมถึงสายพระเนตรขององค์จักรพรรดิด้วย

ในเวลานี้เผยเสวียนจิ้งกำลังเงี่ยหูฟังเสียงกึกๆ ของล้อรถที่บดอยู่กับพื้นถนน นางตระหนักได้ว่าตนเองกำลังมุ่งหน้าไปยังทิศทางตรงกันข้าม

ระยะทางจากตรอกผู่ซิงไปพระราชวังซิงซิ่งนั้นไกลกว่าไปพระราชวังต้าหมิง ดังนั้นนางจึงมีเวลามากพอที่จะย้อนระลึกถึงภาพเหตุการณ์เมื่อหลายเดือนก่อน ตอนนางย่างเท้าเข้าพระราชวังซิงซิ่งเป็นครั้งแรก

หลังผ่านงานอภิเษกสมรสขององค์หญิงเซียงหยางไปได้สองสามวัน องค์หญิงฮั่นหยางก็ส่งจดหมายเชิญมาให้นาง บอกว่าพระพันปีหวังทรงมีพระราชเสาวนีย์เรียกตัวเผยเสวียนจิ้งให้ไปเข้าเฝ้า นับแต่อดีตองค์จักรพรรดิสิ้นพระชนม์ พระพันปีหวังก็ทรงเก็บตนอยู่แต่ในพระราชวังซิงซิ่ง ไม่ยอมออกพบหน้าผู้ใดนานนับสิบกว่าปี เรื่องนี้เผยตู้ผู้เป็นอาเคยเล่าให้นางฟังว่าพระพันปีหวังเคยให้สัตย์สาบานต่อหน้าพระโกศของอดีตองค์จักรพรรดิว่าจะไม่ขอพบองค์จักรพรรดิจนกว่าชีวิตจะหาไม่ ส่วนองค์จักรพรรดิเองก็ไม่เคยย่างกรายเข้าสู่พระราชวังซิงซิ่งเพื่อพบเจอผู้เป็นมารดานานสิบกว่าปีแล้วเช่นกัน

ด้วยเหตุนี้ตอนได้รับจดหมายเชิญจากองค์หญิงฮั่นหยาง เผยเสวียนจิ้งถึงได้รู้สึกประหลาดใจ ขณะเดียวกันก็นึกกระหายใคร่รู้ พระพันปีทรงใช้ชีวิตตัดขาดจากโลกภายนอกเนิ่นนาน ไฉนจู่ๆ ถึงสนพระทัยในตัวนางขึ้นมาเช่นนี้ได้ เผยเสวียนจิ้งถูกกักบริเวณอยู่ในอารามจินเซียน ไม่อาจเข้าออกได้ตามใจ มีชีวิตไม่ต่างอันใดกับนักโทษขององค์จักรพรรดิ ดังนั้นการที่องค์หญิงฮั่นหยางสามารถอาศัยพระราชเสาวนีย์ของพระพันปีพานางไปพระราชวังซิงซิ่งได้ แน่นอนว่าย่อมต้องได้รับพระราชานุญาตจากองค์จักรพรรดิแล้วอย่างไม่ต้องสงสัย เพียงแต่ว่าแท้แล้วในพระทัยขององค์จักรพรรดินั้นทรงคิดการใดอยู่กันแน่

เผยเสวียนจิ้งมาถึงยังพระราชวังซิงซิ่งด้วยใจคิดสงสัย แต่ครั้นย่างเท้าพ้นประตูวังเข้าไปนางก็ลืมสิ้นทุกสิ่งอย่าง

ที่ปรากฏอยู่ต่อสายตานาง คือซากปรักหักพังวิจิตรตระการตาหาใดเปรียบ

ฤดูกาลยังคงอยู่ในช่วงปลายฤดูใบไม้ผลิ พระราชวังซิงซิ่งทุกหนทุกแห่งล้วนต้นหลิวต้องสายลม มะเดื่อเถาอิงเกาะราวรั้ว หมู่มวลบุปผาช่วงปลายฤดูใบไม้ผลิยังคงเบ่งบาน ดอกบัวในสระหลงฉือผลิดอกตูมสีสันแห่งฤดูใบไม้ผลิยามนี้งดงามเจิดจ้าเสียยิ่งกว่าพระราชวังใดในฉางอันที่เผยเสวียนจิ้งเคยไปเยี่ยมเยือน ไม่ว่าจะเป็นจัตุรมุข ตำหนักพระราชฐาน ระเบียงสลับวน ลำธารภูผาหินต่างล้วนวิจิตรเหนือกว่าที่เผยเสวียนจิ้งเห็นในพระราชวังต้าหมิง ทุกหนทุกแห่งล้วนทิ้งไว้ซึ่งร่องรอยหรูหราฟุ่มเฟือยในยุคสมัยอันรุ่งโรจน์

แต่ครั้นเข้าไปใกล้นางก็พบว่าด้วยเพราะไม่มีคนดูแลจริงจัง ทำให้ต้นไม้ใบไม้ต่างพากันขึ้นรก ใต้ชายคาระเบียงและกรอบหน้าต่างด้านบนของตำหนักพระราชฐานอันโอ่อ่าล้วนมีใยแมงมุมไหวพลิ้ว เศษใบไม้ร่วง

กับดินโคลนจับตัวหนาเตอะอยู่ภายในสระ บนทางเดินเต็มไปด้วยวัชพืชนานา เศษกรวดเศษหินกระจัดกระจายอยู่เต็มพื้น ที่ยิ่งทำให้เผยเสวียนจิ้งประหลาดใจก็คือนางกำนัลที่เดินไปมาอยู่รอบๆ ล้วนอายุไม่ใช่น้อย ที่เส้นผมกลับกลายเป็นสีดอกเลานั้นมีอยู่กันเป็นจำนวนมาก ท่าทางของพวกนางล้วนแลดูเหนื่อยหน่ายเกียจคร้าน สีหน้าเหม่อลอยว่างเปล่า ราวกับมีเพียงร่างกายเท่านั้นที่ยังคงประคับประคองตนเองให้ดำเนินชีวิตต่อไปบนโลก ส่วนวิญญาณนั้นลอยละล่องลาลับจากโลกนี้ไปก่อนหน้านานเนิ่นแล้ว

พระราชวังซิงซิ่งเป็นพระราชวังที่ถูกลืม คนที่พำนักอยู่ภายในก็เช่นกัน ทุกคนต่างรวมตัวเป็นตายดับสูญอยู่ด้วยกัน

อันฟ้าดินยืนยาวยังสิ้นกัลป์ เจ็บช้ำนี้สืบวันนิรันดร

จู่ๆ ประโยคที่ผู้คนต่างรู้จักกันดีของไป๋จวีอี้ก็ผุดขึ้นในหัวของเผยเสวียนจิ้ง

ที่แท้พระราชวังซิงซิ่งก็คืออักษรคำว่า 'เจ็บช้ำ' ขนาดใหญ่ไร้สิ้นสุดที่ยังมีลมหายใจ

ขนาดเข้าไปถึงยังตำหนักหนานซวิน พบเจอกับองค์หญิงฮั่นหยางแล้ว แต่อารมณ์ความรู้สึกอันเกิดจากสิ่งที่มองเห็นนั้นกลับยังคงสาดซัดถาโถมใส่เผยเสวียนจิ้งจนนางยากจะเรียกสติสัมปชัญญะกลับคืน

องค์หญิงฮั่นหยางหลี่ชั่งทรงสิริโฉมงดงาม พระพักตร์แลคล้ายองค์จักรพรรดิเป็นที่สุด เพียงชายตามองดูก็รู้ได้ทันทีว่าทรงเป็นพี่น้องร่วมอุทรกัน ตรงกันข้ามกับองค์หญิงเซียงหยางหลี่จื้อซวี องค์หญิงอีกพระองค์ที่เผยเสวียนจิ้งเคยได้พบเจอ แม้พระองค์จะมีพระพักตร์งดงามเสมือนหนึ่งบุปผา แต่กลับผิดแผกแตกต่างจากพี่น้องทั้งหลายสิ้นเชิง เผยเสวียนจิ้งแอบคิด ว่ากันว่าองค์จักรพรรดิกับอดีตองค์จักรพรรดิ

ทรงละม้ายคล้ายคลึงกันยิ่งนัก เช่นนั้นแล้วรูปโฉมขององค์หญิงเซียงหยางก็คงคล้ายพระพันปีหวังผู้เป็นมารดากระมัง

องค์หญิงฮั่นหยางอยู่ในอาภรณ์ต่วนเลื่อมลายรุ้ง บนฉลองพระองค์กระโปรงมีลายปักดิ้นทองเรียงร้อยกันอยู่ถี่ยิบ ผ้าคลุมไหล่ประดับด้วยขนนกยูง วับวาวเป็นประกาย คู่ควรกับฐานะสูงส่งขององค์หญิง แต่เผยเสวียนจิ้งกลับพบโดยบังเอิญว่าอาภรณ์ชุดนี้แท้แล้วเป็นอาภรณ์เก่า แม้จะถูกเก็บรักษาไว้เป็นอย่างดี สีสันยังคงดูสดใหม่ รัดเอวผ้าดิ้นหรือก็ดูงดงามพร่างพรายเป็นที่สุด แต่รูปแบบของมันกลับเห็นได้ชัดว่าเป็นของเมื่อหลายปีก่อน ยามนี้ไม่มีผู้ใดสวมใส่กันอีกแล้ว

เผยเสวียนจิ้งแอบนึกประหลาดใจ องค์หญิงฮั่นหยางกับผู้บัญชาการเขตทหารกัวชงราชบุตรเขยต่างมั่งคั่งด้วยทรัพย์สมบัติ ผ้าไหมแพรพรรณที่เก็บอยู่ในคลังภายในจวนย่อมกองสูงเป็นภูเขาด้วยฐานะและทรัพย์สมบัติขององค์หญิง ไฉนถึงสวมใส่อาภรณ์ชุดหนึ่งนานนับปีเช่นนี้

"อาภรณ์ชุดนี้องค์จักรพรรดิเต๋อจงพระอัยกาของเราพระราชทานมาเมื่อตอนอภิเษกสมรส"

เผยเสวียนจิ้งตกใจ ถูกองค์หญิงฮั่นหยางอ่านความคิดออกเช่นนี้ ใบหน้าของนางก็อดแดงระเรื่อขึ้นน้อยๆ ไม่ได้

องค์หญิงฮั่นหยางกลับสีหน้าสงบนิ่ง "ตลอดสิบกว่าปีมานี้ เสด็จพี่เฝ้าลดทอนอำนาจเจ้าผู้ครองหัวเมืองชายแดน ทุกครั้งที่เงินทองในท้องพระคลังร่อยหรอไม่พอสนับสนุนกองทัพ พระองค์ก็มักนำเอาสินทรัพย์ส่วนพระองค์ที่ทรงเก็บไว้ในวังหลวงออกมาพระราชทานให้กับเหล่าทหารหาญอยู่เสมอ นานวันเข้าผ้าไหมแพรพรรณที่มีรูปแบบงดงาม

จากวังหลวงจำนวนมากก็แพร่กระจายไปในหมู่ชาวบ้าน ถึงแม้ว่ายามนี้พวกหญิงสาวชาวบ้านจะชอบแต่งกายด้วยอาภรณ์หรูหรางดงาม อีกทั้งยังชอบแต่งกายประกวดประชันขันแข่งกัน แต่เรื่องนี้เราหาได้ใส่ใจไม่ เสื้อผ้าอาภรณ์ ต่วนไหมแพรพรรณที่องค์จักรพรรดิเต๋อจงพระราชทานให้เราในยามนั้น ไม่ว่าจะสำหรับฤดูกาลใดต่างล้วนมีพร้อมสรรพ ขอเพียงรู้จักดูแลรักษา ไม่ทำมันเปรอะเปื้อนเสียหายต่อให้เดือนหนึ่งซักสามครั้งห้าครั้ง อย่างไรก็ยังเหลือพอให้เราได้สวมใส่ ยิ่งไปกว่านั้นเรื่องการแต่งกายเราเองก็ชอบรูปแบบเก่าๆ มากกว่า" ครั้นตรัสถึงตรงนี้ องค์หญิงฮั่นหยางก็ทรงกวาดสายพระเนตรมองดูการแต่งกายของเผยเสวียนจิ้งตั้งแต่หัวจรดเท้า แย้มพระสรวลออกมาน้อยๆ ก่อนรับสั่ง "เพียงอาภรณ์ขาวสะอ้านกว่าหิมะ ใบหน้างดงามไร้เครื่องประทินโฉมใดๆ ของนักพรตเผยก็งามล้ำกว่าสตรีที่ชอบแต่งตัวเหล่านั้นแล้ว"

เผยเสวียนจิ้งยิ่งหน้าแดง นางรีบเปลี่ยนเรื่องพูด "กงกงบอกหม่อมฉันว่าพระพันปีทรงมีพระราชเสาวนีย์ให้หม่อมฉันเข้าเฝ้า แต่กลับมิทราบว่าด้วยเรื่องอันใด"

"เฮ้อ" องค์หญิงฮั่นหยางถอนพระปัสสาสะยาวๆ "ความจริงพระพันปีไม่ทรงพบปะคนนอกนานมากแล้ว วันนี้ที่เรียกท่านนักพรตเผยมาก็ด้วยเพราะระยะนี้พระราชวังซิงซิ่งเกิดเหตุประหลาดรบกวนพระพันปี ทำให้พระองค์ไม่อาจบรรทมไม่อาจเสวย พระพันปีทรงพระวรกายอ่อนแออยู่แต่เดิม ยามนี้ยังทรงเป็นเช่นนี้อีก เรารู้สึกกังวลยิ่งนัก และเพราะเคยได้ยินเรื่องราวของนักพรตเผยมาไม่น้อย หลังไตร่ตรองครุ่นคิดอยู่หลายต่อหลายเพลา เราก็พบว่าคงมีเพียงนักพรตเผยเท่านั้นที่จะช่วยได้"

"หม่อมฉัน?" เผยเสวียนจิ้งถาม "เรื่องอะไรหรือเพคะ"

"เรื่องภูตผีปีศาจอาละวาดในวัง..."

เผยเสวียนจิ้งอดเบิกตาโพลงไม่ได้

เดิมพระราชวังซิงซิ่งเป็นคฤหาสน์ขององค์จักรพรรดิเสวียนจง เมื่อครั้งยังดำรงตำแหน่งเป็นอ๋องปกครองหัวเมืองชายแดน หลังขึ้นครองราชย์พระองค์ก็ทรงทุ่มเทกำลังสร้างพระราชวังซิงซิ่ง โยกย้ายกิจกรรมสำคัญทั้งหมดมาไว้ที่ตำหนัก ทำให้พระราชวังซิงซิ่งกลายเป็นพระราชวังหลังที่สามของเมืองฉางอัน ต่อจากพระราชวังไท่จี๋และพระราชวังต้าหมิง ถูกผู้คนเรียกขานเป็น 'พระราชฐานใต้' ในพระราชวังซิงซิ่งมีอาคารอยู่ด้วยกันสองหลัง หลังแรกคือหอฉินเจิ้งอู้เปิ่นซึ่งถูกจัดให้เป็นตำหนักหลัก ส่วนอีกหลังคือหอฮวาเอ้อเซียงฮุย ซึ่งตั้งอยู่ใกล้กับกำแพงทางทิศใต้ของพระราชวังซิงซิ่ง ในรัชสมัยขององค์จักรพรรดิเสวียนจง ไม่ว่าจะพิธีเฉลิมฉลอง หรือเหตุการณ์สำคัญต่างๆ อย่างเรื่องเปลี่ยนรัชศก การสอบขุนนางระดับเคอจวี่ การอภัยโทษล้วนจัดขึ้นที่ลานหน้าหอฉินเจิ้งอู้เปิ่นด้วยกันทั้งสิ้น ทุกปีในเดือนหนึ่งวันที่สิบห้าช่วงเทศกาลซั่งหยวน และเดือนแปดวันที่ห้าวันคล้ายวันประสูติของจักรพรรดิเสวียนจง องค์จักรพรรดิก็จะเสด็จขึ้นหอฉินเจิ้งอู้เปิ่นเพื่อรับการถวายพระพรจากประชาชนและเหล่าขุนนางทั้งหลายพร้อมกับหยางกุ้ยเฟย

หลายสิบปีผ่านไปเหตุการณ์ทั้งหมดทั้งมวลล้วนกลับกลายเป็นเพียงเมฆหมอกที่ลอยผ่านตา พระราชวังซิงซิ่งเริ่มถูกทิ้งร้าง หลังไท่ซั่งหวงสละราชบัลลังก์ พระองค์ทรงใช้ชีวิตในช่วงสองสามเดือนสุดท้ายอยู่ที่พระราชวังซิงซิ่ง ก่อนจะกลายเป็นที่ประทับในบั้นปลายชีวิตของพระพันปีและเหล่าพระมเหสีไปโดยสมบูรณ์ หอฉินเจิ้งอู้เปิ่นหมดสิ้น

ความสำคัญ ครั้นอดีตองค์จักรพรรดิสิ้นพระชนม์มันก็ถูกปิดตาย ไม่มีการใช้งานใดๆ อีก

องค์หญิงฮั่นหยางบอกกับเผยเสวียนจิ้ง เรื่องนี้เกรงว่าจะเกิดขึ้นที่หอฉินเจิ้งอู้เปิ่น

เมื่อสองวันก่อน นางกำนัลที่ชื่ออู๋ซวงฆ่าตัวตายด้วยการกระโดดหอฉินเจิ้งอู้เปิ่น ว่ากันว่าภูตผีปีศาจเป็นคนคร่าชีวิตนาง

"ถูกภูตผีปีศาจคร่าชีวิต?" เผยเสวียนจิ้งขมวดคิ้ว "คำพูดเช่นนี้ผู้ใดเป็นคนกล่าวหรือเพคะ"

องค์หญิงฮั่นหยางถอนพระปัสสาสะ "กุ้ยเหนียงเห็นเหตุการณ์โดยตลอด นักพรตไฉนไม่เรียกนางมาสอบถามเล่า"

กุ้ยเหนียงเข้าวังมาตามพระราชเสาวนีย์ เผยเสวียนจิ้งตกใจอีกคราว

ก็เหมือนอย่างที่เผยเสวียนจิ้งเห็น พวกนางกำนัลในพระราชวังซิงซิ่งส่วนใหญ่ล้วนอายุมากแล้ว ที่อยู่รับใช้จักรพรรดิองค์ปัจจุบันในพระราชวังต้าหมิงจะมีก็แต่นางกำนัลอายุน้อยที่ยังคล่องแคล่วปราดเปรียวเท่านั้น ส่วนพวกเฒ่าชราสังขารร่วงโรยต่างถูกส่งให้มาอยู่ที่นี่ ในหมู่นางกำนัลพวกนี้มีพวกที่อายุเกินเจ็ดสิบเหลืออายุขัยให้ใช้ได้อีกเพียงไม่กี่วันปะปนอยู่ด้วย ใครเล่าจะหวังให้นางกำนัลพวกนี้ทำอันใดอีก ที่ให้มาอยู่ที่นี่ก็เพียงให้พวกนางได้มีที่ซุกหัวนอนใช้ชีวิตบั้นปลายตราบสิ้นลมหายใจเท่านั้น

จย่ากุ้ยเหนียงก็คือหนึ่งในนางกำนัลเส้นผมขาวโพลนที่ว่า เพียงแต่ออกจะดูเฒ่าชรามากกว่าคนอื่นอยู่สักหน่อย

นางคุกเข่าเงอะๆ งะๆ ถวายพระพรอยู่ที่หน้าตำหนัก องค์หญิงฮั่นหยางรับสั่งปรามนางรวดเร็ว "กุ้ยเหนียงไม่จำเป็นต้องมากพิธี

แต่ไหนแต่ไรท่านก็ไม่เคยคุกเข่า แล้ววันนี้ไฉนถึงทำเช่นนี้เล่า"

นางกำนัลนางหนึ่งปรากฏตัวขึ้นข้างๆ ประคองจย่ากุ้ยเหนียงให้นั่งลงบนเบาะรองพื้นที่หน้าตั่ง

องค์หญิงฮั่นหยางทรงอธิบายให้เผยเสวียนจิ้งฟัง "กุ้ยเหนียงเข้าวังมาตอนรัชศกเทียนเป่าปีที่สิบ เคยรับใช้หยางกุ้ยเฟย ยามนี้มาเป็นนางกำนัลอยู่ในพระราชวังซิงซิ่ง อายุจัดว่ามากที่สุด องค์จักรพรรดิเองเคยมีรับสั่งอนุญาตให้กุ้ยเหนียงไม่ต้องปฏิบัติตามธรรมเนียมของเหล่านางกำนัลในวัง พวกเราทุกคนเองก็ต่างล้วนปฏิบัติตามรับสั่งนั้น"

รัชศกเทียนเป่าปีที่สิบ? เผยเสวียนจิ้งนึกคำนวณอยู่ในใจ นั่นก็แปลว่านางเข้ามาอยู่ในวังตั้งแต่หกสิบห้าปีก่อน หากกุ้ยเหนียงเข้ามาอยู่ในวังตอนอายุสิบขวบ ยามนี้นางก็น่าจะอายุเจ็ดสิบห้า กบฏอันสื่อเกิดขึ้นในรัชศกเทียนเป่าปีที่สิบสี่ นั่นก็หมายความว่าเรื่องราวเหล่านั้นเกิดขึ้นหลังจากกุ้ยเหนียงเข้ามาอยู่ในวังได้สี่ปี ยิ่งไปกว่านั้นยังเคยผ่านเหตุการณ์ความไม่สงบครั้งใหญ่ การอพยพลี้ภัยสงครามยาวนานที่เกิดขึ้นในกาลต่อมา คงเพราะนางใช้ชีวิตได้อย่างเข้มแข็งจวบจนถึงปัจจุบัน เป็นประจักษ์พยานในความรุ่งเรืองเสื่อมทรามของราชวงศ์ถังตลอดระยะเวลาเกือบร้อยปีเช่นนี้กระมัง ถึงทำให้นางได้รับการยกย่องมากมายเป็นพิเศษเยี่ยงนี้

กุ้ยเหนียงคล้ายตระหนกตกใจ ศีรษะขาวโพลนก้มมองพื้น ร่างกายงองุ้มสั่นระริกเบาๆ เผยเสวียนจิ้งไม่อาจเห็นใบหน้าของนาง

องค์หญิงฮั่นหยางตรัสด้วยพระสุรเสียงอ่อนโยน "กุ้ยเหนียงท่านไม่ต้องวิตก นักพรตผู้นี้เพียรบำเพ็ญแก่กล้า เชี่ยวชาญเรื่องภูตผีปีศาจยิ่ง เราเชิญมาเพื่อกำจัดปีศาจร้ายโดยเฉพาะ ท่านทำเพียงเล่าเรื่องราวก่อนอู๋ซวงจะตายอนาถออกมาให้นักพรตเผยฟังเท่านั้นก็พอ"

สมแล้วที่เป็นพระขนิษฐาร่วมอุทรในจักรพรรดิองค์ปัจจุบัน เผยเสวียนจิ้งรู้สึกจนใจ นางชำเลืองมององค์หญิงฮั่นหยางปราดหนึ่ง พี่น้องคู่นี้เวลาสั่งงานนางต่างล้วนพูดจาราวกับว่าเรื่องราวต่างๆ ล้วนสมควรเป็นเช่นนั้นอยู่ตั้งแต่แรก ไม่เคยคำนึงถึงความรู้สึกของนางว่านางจะยินดีหรือไม่ประการใด

กุ้ยเหนียงนางกำนัลเฒ่าเริ่มปริปากเล่า แต่ถึงกระนั้นศีรษะของนางก็ยังคงค้อมต่ำเช่นเดิม

น้ำเสียงของนางเฒ่าชรายิ่งนัก พูดจาหรือก็สับสนวกวนไปมา แต่ไม่ว่าจะดีร้ายเช่นไรเผยเสวียนจิ้งก็ยังคงฟังเข้าใจได้อยู่

ที่แท้อู๋ซวงก็แซ่ชวี เดิมเป็นนางกำนัลอยู่ในพระราชวังต้าหมิง แต่เพราะนางกำนัลในพระราชวังซิงซิ่งเฒ่าชรามากขึ้นทุกวัน ไม่อาจทำงานทำการอันใดได้อีก เมื่อห้าปีก่อนสำนักข้าหลวงฝ่ายในจึงส่งนางกำนัลที่อายุยังน้อยกลุ่มหนึ่งมาที่พระราชวังซิงซิ่ง และชวีอู๋ซวงก็เป็นหนึ่งในนั้น นับแต่มาถึงชวีอู๋ซวงก็ถูกส่งให้ไปพักอยู่ร่วมกับจย่ากุ้ยเหนียง ด้วยเพราะจย่ากุ้ยเหนียงอายุมากแล้ว พระพันปีจึงทรงมีพระราชเสาวนีย์เป็นการพิเศษ อนุญาตให้นางไม่ต้องทำงานจุกจิกอื่นใด รับผิดชอบเพียงถือกุญแจหอในพระราชวังซิงซิ่งทั้งสองหลัง อันได้แก่หอฉินเจิ้งอู้เปิ่นกับหอฮวาเอ้อเซียงฮุย คอยเปิดประตูหน้าต่างระบายลมปัดกวาดทำความสะอาดตามเวลาที่กำหนด

องค์หญิงฮั่นหยางทรงอธิบายให้เผยเสวียนจิ้งฟัง หน้าที่ของหอทั้งสองหลังนี้หนึ่งคือไว้เป็นห้องทรงงานอีกหลังไว้ใช้เป็นห้องเสวย มีเพียงยามองค์จักรพรรดิหรือไท่ซั่งหวงเสด็จมาประทับเท่านั้น หอทั้งสองถึงจะถูกเปิดใช้ พระพันปีหวังทรงรักสันโดษ แต่ไหนแต่ไรก็ไม่เสด็จออกพบคนนอก ดังนั้นนับแต่เริ่มต้นปีรัชศกหยวนเหอเป็นต้นมา

หอทั้งสองก็ไม่เคยถูกเปิดใช้อีกเลย แต่ด้วยเพราะภายในหอมีสมบัติล้ำค่านับแต่สมัยองค์จักรพรรดิเสวียนจงเก็บไว้มากมาย จึงไม่ทรงอนุญาตให้คนที่ไม่เกี่ยวข้องเข้าไปปัดกวาดทำความสะอาด เว้นก็แต่จย่ากุ้ยเหนียงผู้มีอาวุโสมากประสบการณ์และเป็นที่ไว้วางพระทัยที่สุดเท่านั้น งานดังกล่าวไม่ใช่งานหนัก จย่ากุ้ยเหนียงแม้จะอายุมากร่างกายเสื่อมถอย แต่การเข้าไปทำงานสิบวันครึ่งเดือนครั้งนางย่อมทำได้ไม่ยาก และตลอดหลายปีที่ผ่านมาก็ไม่เคยเกิดเรื่องผิดพลาดอันใด

แต่ก่อนหน้านี้สักประมาณเดือนกว่าๆ วันที่ต้องระบายลมปัดกวาดทำความสะอาดหอฉินเจิ้งอู้เปิ่นก็มาถึงอีกคราว แต่ครั้งนี้กุ้ยเหนียงกลับพบว่ากุญแจที่นางถือไว้นั้นหายไป แรกเริ่มเดิมทีนางคิดว่าอาจเป็นเพราะตนเองเฒ่าชราจนความจำเลอะเลือน เลยลืมเอากุญแจไปวางไว้ที่ใดสักแห่ง แต่ขณะที่กำลังร้อนรนค้นหาไปทั่ว จู่ๆ ชวีอู๋ซวงกลับค่อยๆ หยิบกุญแจออกมา และยอมรับว่าเป็นคนขโมยไปเอง

ชวีอู๋ซวงยอมรับว่าตนอยากรู้อยากเห็นเรื่องหอทั้งสองมาเนิ่นนาน และอดใจไม่ไหวจึงได้ขโมยกุญแจไป อาศัยจังหวะค่ำคืนมืดมิดสายลมโถมกระหน่ำแอบลอบเข้าไปในหอฉินเจิ้งอู้เปิ่น พอได้ยินเช่นนั้นแน่นอนว่ากุ้ยเหนียงย่อมโมโหเป็นที่สุด แต่ครั้นลองคิดดูอีกที อู๋ซวงคนนี้นิสัยใจคอนับว่าไม่เลว ตลอดระยะเวลาสองสามปีที่อยู่ด้วยกันมา นางก็ได้อีกฝ่ายคอยช่วยเหลือดูแลไม่ขาด อู๋ซวงแค่แอบลอบเข้าไปสำรวจดูหอฉินเจิ้งอู้เปิ่นคราหนึ่งเท่านั้น หนำซ้ำยามนี้ยังสำนึกผิดแล้ว เรื่องนี้ก็ไม่ใช่จะใหญ่โตอะไรหนักหนา ดังนั้นหลังจากเอ่ยปากสั่งสอนอู๋ซวงไปสองสามประโยค นางก็เก็บกุญแจกลับ ไม่ได้แพร่งพรายเรื่องนี้ให้ผู้ใดได้รู้

"นึกไม่ถึง การกระทำเช่นนี้ของข้ากลับเป็นการทำร้ายอู๋ซวง..."

พอพูดถึงตรงนี้ จย่ากุ้ยเหนียงก็อดหลั่งน้ำตาไม่ได้

เรื่องขโมยกุญแจผ่านพ้นไปได้ด้วยดี แต่พฤติกรรมของอู๋ซวงกลับแปลกประหลาดมากขึ้นเรื่อยๆ จากที่เคยเป็นคนฉลาดปราดเปรียว งานการใดล้วนกระทำด้วยความรอบคอบ จู่ๆ ก็กลับกลายเป็นคนสะเพร่า วันทั้งวันจิตใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัว สีหน้าหรือก็ซีดเผือด และด้วยเพราะรู้สึกว่าต้องมีอะไรบางอย่างผิดปกติแน่ กุ้ยเหนียงจึงคอยจับตาสังเกตนางเป็นพิเศษ ผลก็คือนางพบว่าทุกคืนอู๋ซวงจะเข้ามาขโมยกุญแจที่เก็บไว้ในตู้ แอบเข้าไปยังหอฉินเจิ้งอู้เปิ่น อยู่ในนั้นชั่วระยะเวลาหนึ่งก่อนจะเหม่อลอยกลับมาที่ห้อง

"ทุกคืนกระนั้นหรือ" เผยเสวียนจิ้งถาม

"ใช่แล้ว"

เรื่องนี้นับว่าผิดปกติจริงๆ หลังจากเฝ้าสังเกตอยู่หลายวัน ในที่สุดกุ้ยเหนียงก็ตัดสินใจพูดกับอู๋ซวงดีๆ ถามนางว่าแท้แล้วเกิดเรื่องอะไรขึ้นกันแน่ แต่ใครจะไปรู้อู๋ซวงกลับร่ำไห้เจ็บปวดบอกกับกุ้ยเหนียงว่าตนเองพบเจอปีศาจร้ายในหอฉินเจิ้งอู้เปิ่น ยามนี้ถูกมันตามรังควานไม่สิ้น รู้สึกหวาดกลัวเป็นที่สุด แต่ก็ไม่รู้ว่าต้องทำเช่นไรถึงจะหลุดพ้นจากการตามรังควานของมันได้

"มีปีศาจในหอฉินเจิ้งอู้เปิ่น?" เผยเสวียนจิ้งชักไซ้ "ภูตผีปีศาจอันใด"

"เป็นนางปีศาจตนหนึ่ง" น้ำเสียงทุกข์โศกของกุ้ยเหนียงเริ่มอาบแฝงซึ่งความรู้สึกหวาดหวั่น

ตอนนั้นคำพูดของอู๋ซวงทำเอานางตกใจจนกระโดดผลุง แต่ขณะเดียวกันก็รู้สึกยากที่จะเชื่อ กุ้ยเหนียงใช้ชีวิตอยู่ในพระราชวังซิงซิ่งมาตลอดทั้งชีวิต ไม่ว่าจะความเจริญรุ่งเรืองหรือความถดถอยเสื่อมทรามของพระราชวังซิงซิ่ง ความสูงส่งของสายสกุลหลี่แห่งราชวงศ์ถังมาจนถึง

ฐานะต้อยต่ำของพวกขันทีนางกำนัล ความเป็นความตายทั้งหมดทั้งมวลล้วนไม่มีอันใดหลุดรอดสายตานางไปได้...แต่ถึงกระนั้นกุ้ยเหนียงก็ไม่เคยได้ยินว่าในหอฉินเจิ้งอู้เปิ่นมีนางปีศาจอันใดมาก่อน

แต่อู๋ซวงกลับพูดหนักแน่น ยืนกรานว่าตอนขโมยกุญแจแอบเข้าไปในหอฉินเจิ้งอู้เปิ่นยามวิกาลครั้งแรกนั้น นางได้พบกับปีศาจตนนั้นบนโถงบนสุดของหอฉินเจิ้งอู้เปิ่น และนับแต่นั้นเป็นต้นมานางก็ฝันร้ายอยู่ทุกค่ำคืน ในฝันปีศาจบีบบังคับให้นางต้องกลับไปยังหอฉินเจิ้งอู้เปิ่นครั้งแล้วครั้งเล่า อู๋ซวงแม้จะไม่อยากไป แต่สุดท้ายนางก็ได้แต่สะลึมสะลือทำตามคำสั่ง นางเองก็บอกไม่ถูกว่าตอนอยู่ที่หอฉินเจิ้งอู้เปิ่นนั้น นางปีศาจทำอะไรกับตนเองบ้าง นางจำได้เพียงคลับคล้ายคลับคลาว่านางปีศาจถูกกักขังอยู่ในหอเนิ่นนานหลายปีจำต้องหาตัวตายตัวแทน วิญญาณถึงจะไปเกิดใหม่ได้

องค์หญิงฮั่นหยางตรัส "เราคิดว่าที่นางปีศาจพาตัวอู๋ซวงเข้าไปในหอทุกคืน ก็คงเพื่อหาโอกาสเหมาะ เปลี่ยนอู๋ซวงให้กลายเป็นร่างแทน"

กุ้ยเหนียงเล่าต่อว่าตอนนั้นนางเห็นอู๋ซวงคล้ายคนสติวิปลาส หากยังคงเป็นเช่นนี้ต่อไป แม้ไม่ถูกนางปีศาจเอาชีวิตไป สุดท้ายคงไม่แคล้วต้องเสียสติเป็นแน่ ที่ยิ่งยุ่งยากก็คือหนึ่ง เรื่องนี้จะบอกให้ผู้ใดล่วงรู้ไม่ได้เป็นอันขาด เพราะทันทีที่เรื่องอู๋ซวงแอบลอบเข้าไปในหอฉินเจิ้งอู้เปิ่นแพร่สะพัดออกไป ถึงตอนนั้นเกรงว่าแม้แต่ตัวกุ้ยเหนียงเองก็คงยากจะหนีความผิดฐานประมาทเลินเล่อไปได้ สอง เรื่องนางปีศาจนี้ถือเป็นเรื่องเสนียดจัญไร เจ้านายสูงสุดที่ประทับอยู่ในพระราชวังซิงซิ่งยามนี้คือพระพันปีหวังที่ทรงพระพลานามัยอ่อนแอ หากแม้นต้องมาตกพระทัยกับเรื่องนี้...หลังจากครุ่นคิดอยู่หลายครั้งหลายครา ในที่สุด

กุ้ยเหนียงก็ตัดสินใจไปสำรวจหอฉินเจิ้งอู้เปิ่นกลางดึกพร้อมกับอู๋ซวง

"ข้าแค่อยากไปเห็นความจริงด้วยตาตนเอง ไม่ว่าเช่นไรข้าก็ต้องไปเห็นเองกับตาให้ได้เสียก่อนถึงจะบอกได้ว่าในหอนั้นมีนางปีศาจอยู่จริงหรือไม่ อีกอย่างต่อให้มีนางปีศาจต้องการหาตัวตายตัวแทนอยู่จริง ข้าแก่ชราปูนนี้แล้ว เช่นนั้นก็ให้นางปีศาจเอาชีวิตของข้าไปแทนเถิด อู๋ซวงอายุยังน้อย ข้าจะขอให้นางปีศาจปล่อยนางไป"

ดังนั้นเมื่อสองคืนก่อน หลังผ่านพ้นยามสอง กุ้ยเหนียงกับอู๋ซวงจึงมุ่งหน้าไปหอฉินเจิ้งอู้เปิ่น ขณะอยู่บนโถงชั้นบนสุด จู่ๆ นางปีศาจก็ปรากฏตัวขึ้น!

"แล้วเจ้าเห็นชัดหรือไม่ว่าปีศาจตนนั้นรูปร่างหน้าตาเช่นไร" เผยเสวียนจิ้งถาม

กุ้ยเหนียงตอบด้วยสีหน้าซีดเผือด "ข้าเห็นเพียงแต่เงา เลือนราง..." นางปาดน้ำตาพูด "ตั้งแต่เมื่อสิบปีก่อน ดวงตาของข้าครั้นมืดค่ำก็ฝ้าฟางสิ้น คืนนั้นตอนพวกเราขึ้นไปบนหอ เพราะกลัวว่าจะมีคนพบเห็น อู๋ซวงจึงถือเพียงโคมไฟดวงหนึ่ง ด้านนอกมีผ้าโปร่งห่อคลุมอีกหลายชั้นพอส่องสว่างเพียงพื้นที่ซ้ายขวาหน้าหลังเล็กๆ เท่านั้น แต่ว่าข้ามองเห็นเงาคนจริงๆ! อา...ไม่สิ เงาปีศาจต่างหาก"

"หลังจากนั้นเล่า"

"ข้าตกใจแทบสิ้นสติ นึกคำพูดคำจาที่เตรียมไว้ก่อนหน้าไม่ออกแม้สักประโยค รู้เพียงแต่หันหลังวิ่งหนี แต่อู๋ซวงกลับเดินตรงไปหานางปีศาจตนนั้น ข้าตะโกนเรียกนางแต่นางกลับเหมือนไม่ได้ยิน ไม่รู้สึกตัวเลยแม้แต่น้อย ข้ารวบรวมความกล้าไปฉุดดึงนาง แต่นางกลับสะบัดแขนข้าออกเต็มแรง ข้าด้วยเพราะไม่ได้ยืนให้ดี จึงล้มกลิ้งตกบันได วิงเวียนแทบตาย จะลุกก็ลุกไม่ขึ้น ได้แต่ลืมตามองไปทางด้านบน อู๋ซวงขยับเดิน

ทีละก้าวไปหยุดอยู่ต่อหน้านางปีศาจ จู่ๆ ร่างของนางก็ลอยขึ้นกลางอากาศไปจนถึงริมหน้าต่าง ก่อนจะปลิวกระเด็นออกจากหอร่วงหล่นลงพื้น... หลังจากนั้นข้าก็สติสัมปชัญญะดับวูบ ไม่รู้ไม่เห็นอะไรอีก"

กุ้ยเหนียงร่ำไห้เสียงดัง

องค์หญิงฮั่นหยางทรงลูบไหล่ปลอบใจนาง พลางรับสั่งกับเผยเสวียนจิ้ง "เมื่อวานตอนเช้า ขณะพวกขันทีนางกำนัลกำลังปัดกวาดทำความสะอาด พอเห็นร่างไร้วิญญาณของอู๋ซวงอยู่ที่นอกหอฉินเจิ้งอู้เปิ่น พวกเขาก็ต่างพากันส่งเสียงเอะอะเอ็ดตะโร ครั้นหาไปจนถึงในหอก็พบว่าด้านในยังมีกุ้ยเหนียงนอนหมดสติอยู่ที่บันไดอีกคน โชคดีที่นางไม่ได้เป็นอะไรมาก เพียงไม่นานก็ปลุกให้ฟื้นขึ้นมาได้ เพียงแต่ครั้นพระพันปีทรงทราบเรื่อง พระองค์ก็ทรงตกประหว่น มีรับสั่งเรียกเราเข้าวังให้มาช่วยจัดการเรื่องราวพวกนี้"

"แล้วนางปีศาจเล่า" เผยเสวียนจิ้งถาม "มีผู้ใดพบเบาะแสของนางปีศาจในหอฉินเจิ้งอู้เปิ่นหรือไม่เพคะ"

องค์หญิงฮั่นหยางส่ายพระพักตร์ "เราเคยเข้าไปดูมาครั้งหนึ่ง แต่ก็ไม่พบร่องรอยผิดปกติอันใด"

"นั่นก็หมายความว่าความเชื่อมโยงกันระหว่างการตายของอู๋ซวงกับเรื่องภูตผีปีศาจออกอาละวาดเป็นเพียงคำพูดของกุ้ยเหนียงฝ่ายเดียวเท่านั้น ว่ากันตามหลักแล้ว ที่อู๋ซวงตกจากหอลงไปตายนั้น อาจเป็นได้ว่านางพลัดตกลงไปเอง ไม่ก็ฆ่าตัวตาย หรือไม่ก็ถูกใครบางคนฆ่า"

กุ้ยเหนียงร้องออกมา "เหตุใดท่าน..."

องค์หญิงฮั่นหยางส่งสัญญาณบอกให้อีกฝ่ายสงบปากสงบคำ ก่อนจะหันไปถามเผยเสวียนจิ้ง "แต่การที่อู๋ซวงตกจากหอฉินเจิ้งอู้เปิ่น ไม่ว่าจะพลัดตกลงไปเอง ฆ่าตัวตาย หรือถูกใครบางคนสังหาร อย่างไร

ก็ต้องมีต้นสายปลายเหตุบ้างกระมัง"

"เรื่องนี้ตั้งข้อสันนิษฐานได้หลายประการเพคะ บางทีอู๋ซวงอาจไปหาของบางอย่างที่หอฉินเจิ้งอู้เปิ่น ไม่แน่ว่านางอาจหมายขโมยสมบัติล้ำค่าขององค์จักรพรรดิ แต่ไม่ระวังพลัดตกลงไปเองก็เป็นได้ หรือบางทีนางอาจแอบนัดหมายกับใครบางคน ผลที่ตามมาคือถูกอีกฝ่ายลอบสังหาร หรือไม่นางก็อาจอยากตาย หอฉินเจิ้งอู้เปิ่นเป็นสิ่งปลูกสร้างที่สูงที่สุดในพระราชวังซิงซิ่ง หากกระโดดลงมาจากที่นั่นคงต้องตายอย่างไม่ต้องสงสัย ข้อสันนิษฐานที่ยังเป็นไปได้อีกประการคือนางไปที่นั่นเพื่อไปส่งสัญญาณอะไรบางอย่างให้ใครบางคน พวกเราต่างรู้ดี หอฉินเจิ้งอู้เปิ่นเชื่อมต่อกับกำแพงทางทิศใต้ของพระราชวังซิงซิ่ง หากแม้นขึ้นไปจุดโคมไฟบนชั้นบนสุด ต่อให้อยู่ไกลเข้าไปถึงในเมืองก็ย่อมมองเห็นได้..."

กุ้ยเหนียงตะลึงตาค้างพูดอะไรไม่ออก องค์หญิงฮั่นหยางเองก็ทรงตะลึงงันเช่นกัน กว่าจะรับสั่งอันใดได้อีกก็หลังจากผ่านไปพักใหญ่ "นักพรตเผยช่างคิดยิ่งนัก"

"หม่อมฉันมิได้ช่างคิด หากแต่เห็นชัดอยู่แล้วว่าเหตุการณ์เบื้องหน้านี้มีความเป็นไปได้หลายประการ มีเพียงคำพูดที่ว่านางปีศาจหาตัวตายตัวแทนเท่านั้นที่ดูไม่มีมูลที่สุด"

จย่ากุ้ยเหนียงร้อนรนขึ้นมาทันที "นักพรตเผยหมายความว่าข้าพูดเหลวไหลใช่หรือไม่ ข้าอายุปูนนี้แล้ว อู๋ซวงเองก็ไม่ได้มีความแค้นอันใดกับข้า แล้วข้า...ข้าไฉนต้อง..."

"กุ้ยเหนียงอย่าเพิ่งร้อนใจไป" องค์หญิงฮั่นหยางรับสั่งเตือนสติกุ้ยเหนียง "จากน้ำเสียงของนักพรตเผย คล้ายมีความคิดเห็นอะไรบางอย่างเกี่ยวกับเรื่องนี้แล้ว"

เผยเสวียนจิ้งตอบช้าๆ "หม่อมฉันมิได้มีความคิดอ่านใดๆ เพคะ เพียงแต่หม่อมฉันรู้สึกว่าเรื่องนางปีศาจเอาชีวิตอู๋ซวงนั้นควรพิจารณาเป็นประการสุดท้าย"

องค์หญิงฮั่นหยางกับจย่ากุ้ยเหนียงสบตากันคราหนึ่ง ก่อนองค์หญิงฮั่นหยางจะรับสั่ง "ในเมื่อเป็นเช่นนี้ ก็ขอท่านนักพรตช่วยอธิบายถึงสาเหตุการตายของอู๋ซวงให้เราฟังสักครา"

เผยเสวียนจิ้งพยักหน้ารับคำ นางดูออกแต่แรก องค์หญิงฮั่นหยางหมายจะดึงนางเข้าสู่วังวนแห่งปริศนานี้ตั้งแต่เริ่ม แต่ไม่ว่าองค์หญิงฮั่นหยางจะมีเจตนาใด นิสัยดึงดันไม่ยอมแพ้ในใจของเผยเสวียนจิ้งก็ได้ผลิดอกออกผลเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ยิ่งไปกว่านั้นยังอาศัยโอกาสนี้ขึ้นไปบนหอฉินเจิ้งอู้เปิ่นได้ สำหรับเผยเสวียนจิ้งแล้ว นี่นับเป็นความเย้ายวนยากจะปฏิเสธโดยแท้

ต่อให้หอฉินเจิ้งอู้เปิ่นมีภูตผีปีศาจจริง เผยเสวียนจิ้งก็ยังคงอดใจไม่ไหว อยากไปดูให้เห็นกับตาตนเองสักครั้ง

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

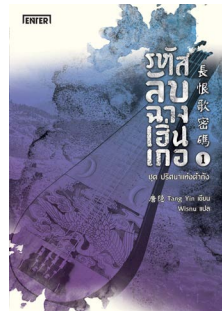

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

http://store.jamsai.com/9786160621880.html